Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide

Wim van Es

Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide

Wim van Es

Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide.
Wim van Es

info@wim-vanes.nl

CIP- gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag

ISBN: 978-90-9034007-4

NUR: 921

Trefwoord: fundamentele wiskunde

Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide

Wim van Es

Voorwoord.

Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide is een samenvatting en uitbreiding van de drie *(studie)* boekjes '*hoe het anders kan', 'hoe je het anders kunt bekijken'* en *'Pythagoras versus √1, √2, √3',* aangevuld met nieuwe visies en verklaringen.

Waarom dit boekje?

De bedoeling van dit boekje is om al de *'verborgen geheimen'* van de Grote Piramide op het Gizeh plateau te ontrafelen.

Zie het als een stukje geschiedenis uit een ver verleden.

Na het lezen van dit boekje kun je je afvragen of de geschiedenis van de Grote Piramide toegeschreven kan worden aan de eerste dynastie van de farao's? Naar alle waarschijnlijkheid is hij veel ouder.

Als je de wiskundige kennis en kosmische interpretatie van de Grote Piramide gaat duiden, zoals dit boekje beoogd, dan kun je je afvragen of deze kennis en wijsheid naar verhouding past bij een volk dat ervan uitging dat de Zon met een zonneboot om de Aarde draaide en alle natuurverschijnselen personifieerden met goden?

Dit boekje sluit af met een zienswijze die een discussie over de benadering van de zwaartekracht op gang kan brengen binnen de wetenschap (Aristoteles of Newton).

Aristoteles was in de veronderstelling dat de Aardse natuurwetten anders waren dan de kosmische natuurwetten. Newton daarentegen kwam met een andere visie. Hoe keken de bouwers van de Grote Piramide hiertegen aan. De (oud-Egyptische) scheppingsmythologie geeft een verrassende inkijk hierin.

Dit boekje geeft een inkijk in de fundamentele wiskunde van de Grote Piramide die in vroegere tijd aan de bakermat stond van onze moderne wiskunde in het heden.

De visie van de (oud-Egyptische) scheppingstheorie kan je een andere visie op enkele natuurkundige verschijnselen aanreiken, waardoor je kan beoordelen in hoeverre Aristoteles en Newton van elkaar verwijderd stonden.

Wim van Es

November 2020

De sleutel tot de Grote Piramide

Gizeh Plateau

Inleiding.

Het begon bij de zonsverduistering op woensdag 11 augustus 1999. Rond het middaguur schoof de Maan voor de Zon. Ik stond met veel anderen toe te kijken hoe het zich allemaal zou gaan manifesteren. Het was alsof even alles stilstond. Prachtig zou je zeggen, ware het niet dat dit moment voor mij aanleiding was om de verschijnselen die we op school geleerd hadden eens tegen het licht te houden. Na de zonsverduistering die niet langer dan 5 minuten duurde ging ieder weer over tot de orde van de dag. Bij mij gebeurde iets onverwachts en ook onbewust, achteraf gezien. Hoe kon nu een maanschaduw over de Aarde gaan van West naar Oost, als de Aarde sneller dan de Maan om zijn eigen denkbeeldige as draait? De maanschaduw zou dan logischer wijs van Oost naar West dienen te gaan. Er werd gesteld dat de Maan aan de Aarde voorbij schoof van rechts naar links (knooppunt), waardoor het logisch is dat de maanschaduw van West naar Oost ging. In dat geval geeft men dus aan dat de Maan sneller dan de Aarde gaat. Als de snelheid van de Aarde bij zijn draaiing 1.600 km per uur is dan zou de Maan dus met laat ons zeggen (ongeveer) 2.400 km per uur aan ons voorbij schuiven. *Hoe kon dat vroeg ik me af?* De Maan (A) draait in 28 dagen een keer om de Aarde.

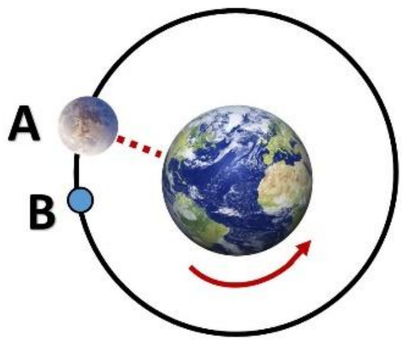

Figuur 01

Als de Maan bij positie B aankomt (stel dat dit een dag duurt) dan is de Aarde een maal rondgedraaid (positie A), figuur 01.

Hoe kon nu de Maan aan de Aarde (in snelheid) voorbij gaan vroeg ik me af? *Hierbij rekening houdende met de stelling dat de Maan bij een zonsverduistering aan de Aarde voorbij gaat en tussen de Aarde en de Zon inschuift, van rechts naar links gezien.*

Het leek me logisch dat dit niet mogelijk kon zijn. En dat als er maanschaduw zou zijn dat deze in tegenovergestelde richting van de Aardse draaiing zou dienen te zijn. In dit geval van Oost naar West.

Wat weten we? De Maan komt dagelijks op in het Oosten en gaat onder in het Westen. En dat al sinds mensenheugenis. Is het dan niet frappant dat in de avond/nacht van 10 op 11 augustus 1999 de Maan nog altijd opkomt in het Oosten en ondergaat in het Westen, om vervolgens overdag op 11 augustus (7 uur later) sneller dan de Aarde te gaan van West naar Oost, om vervolgens in de avond/nacht van 11 op 12 augustus (12 uur later) weer op te komen in het Oosten en onder te gaan in het Westen?

Terwijl mensen in mijn omgeving in een lichte staat van euforie naar het verschijnsel (totale zonsverduistering) keken ontstond bij mij het tegenovergestelde. Ik raakte verward en vroeg me af wat ik nu in werkelijkheid zag?

Zag ik nu de Maan voorbij en tussen de Aarde en de Zon inschuiven of zag ik de Aarde in tegenovergestelde richting voorbij de Maan schuiven? In dat geval zou de maanschaduw van West naar Oost verklaarbaar zijn.

Dit fenomeen bracht me tot waar ik nu sta. Ik ging meer onderzoek verrichten naar de verschijnselen die we als mens hebben aangenomen. Ik ging ze toetsen aan de hand van logica en simpele vergelijkingen.

Hierbij stelde ik me altijd de vraag: *'kan het anders zijn dan dat we denken en aangenomen hebben?'* Wat is werkelijkheid en wat is gezichtsbedrog? Kunnen we vanuit een kleine Aarde (speldenknop) immens grote afstanden op juistheid beoordelen?

Hetzelfde gebeurde in 2004. Er werd wereldwijd aangekondigd dat op dinsdag 8 juni 2004 de planeet Venus vanaf de Aarde gezien voor de Zon langs beweegt. Ook wel Venusovergang genoemd.

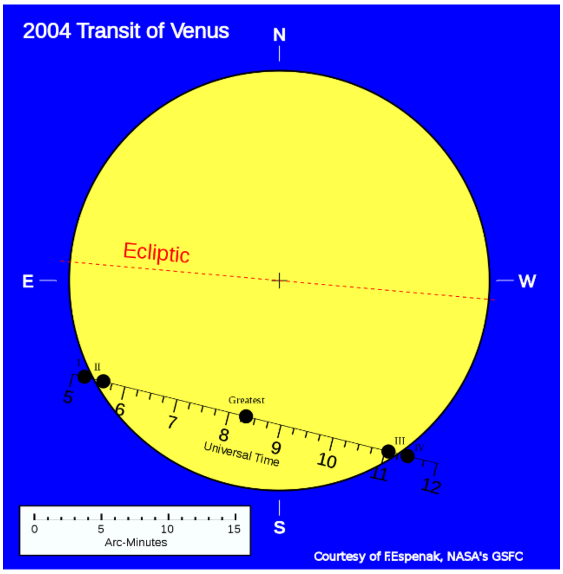

Foto's van Wikipedia

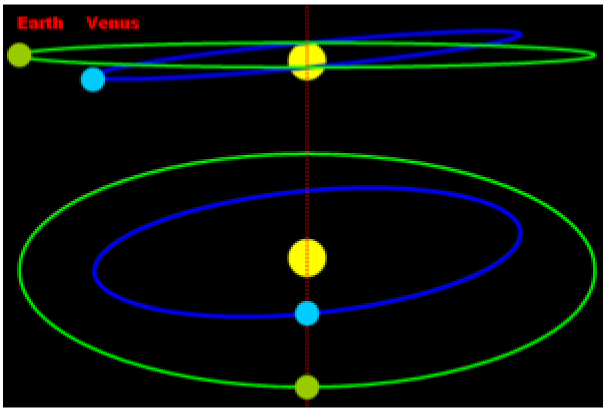

Voor veel mensen weer een spectaculair verschijnsel om te bekijken. Het zou beginnen om 05.13 uur en eindigen om 11.56 uur. Super nauwkeurig dus. De Venusovergang zou 6 uur en 43 minuten duren, van de Aarde gezien van links naar rechts.

De dag erna ging weer iedereen over tot de orde van de dag. Echter ik begreep iets niet.

Wetenschappelijk stellen we op Aarde dat de omlooptijd van de Aarde om de Zon 365 dagen duurt en de omlooptijd van Venus om de Zon duurt 224 dagen. Als je goed kijkt naar de plaatjes dan zie je dus iets merkwaardigs. Je ziet de Zon. En je ziet dus een plat geel vlak. We zien als mensen vlak.

Echter de Zon is een bol en dat zie je niet. Zou ik dus een lijn trekken (Ecliptic) van E (Oost) naar W (West), dan zou je in een vlakke waarneming kunnen stellen dat de lijn bijvoorbeeld 10 cm is. Echter het is een bol en dat betekent dat de lijn die je vlak waarneemt in werkelijkheid 10 x 3,14 gedeeld door 2, 15,7 cm is.

Als we dus stellen dat Venus in 224 dagen een rondje om de Zon draait dan zie je dus bij de Venusovergang dat Venus een halve cirkel (een halve baan) om de Zon aflegt. Daar doet hij onder normale omstandigheden 112 dagen over.

Hoe frappant is het dan om te stellen dat Venus er op dinsdag 8 juni 2004 maar 6 uur en 43 minuten over doet?

Je dient je af te vragen in hoeverre je de echte werkelijkheid ziet?

Wat als Venus helemaal niet datgene doet wat je denkt te zien? Wat als Venus netjes in alle stilte zijn baantje om de Zon aflegt en de Aarde zich in versnelde aantrekkingskracht, in tegenovergestelde richting beweegt (zoals bij de zonsverduistering in 1999)?

En zoals altijd gaat men over tot de orde van de dag en niemand praat er meer over. Ben ik dan de enige op deze wereld die zich er vragen bij stelt? Wat voor verklaring geef je aan het bovenstaande als je er niet bij stilstaat?

Deze verschijnselen en nog meer wekten mijn nieuwsgierigheid waarna ik op onderzoek uitging. Ik ging me verdiepen in geometrie.

Ik probeerde alles zo simpel mogelijk te begrijpen en uit te leggen. Geen (vakjargon) taalgebruik waar niemand iets van begrijpt. Ik moest daarbij aan een citaat denken dat zegt: *'als je het niet simpel kunt uitleggen dan begrijp je het vaak zelf niet.'*

Dit citaat was voor mij het filter waarlangs ik alles onderzocht.

Het was niet alleen geometrie dat me boeide. Het was ook de betekenis en de duiding van het gesproken woord dat me interesseerde. Bijvoorbeeld: wat is aantrekkingskracht? Wat betekent aantrekken en hoe trek je iets aan in de praktijk? Doe het eens voor en leer dan wat aantrekken is. Wat betekent het als twee mensen elkaar aantrekken, wat gebeurt er dan precies met kracht en weerstand? Projecteer dit geleerde dan eens naar kosmische aantrekkingskracht. Je staat dan versteld wat je zoal te weten komt.

Als therapeut en NLP-trainer leerde ik om tussen de regels door te lezen. Hoe werden in vroegere tijd verhalen verteld in een samenleving waar bijgeloof aan de orde van de dag was? Hoe kreeg je inzicht in een subjectief geschreven verhaal waar een boodschap vanuit diende te gaan? Wat was de betekenis van symboliek en mythologie? Hoe draag je wetenschappelijke kosmische kennis over aan een ’kind’ *(onderontwikkeld mens)* dat denkt dat de Aarde plat is en de goden hem enerzijds gewillig zijn, dan wel straffen?

Dit en nog meer zette me aan om de kennis die ik nu heb op schrift te zetten.

Ik heb me gelijktijdig verdiept in de Egyptische mythologie die me veel inzichten gaf in de scheppingsmythe.

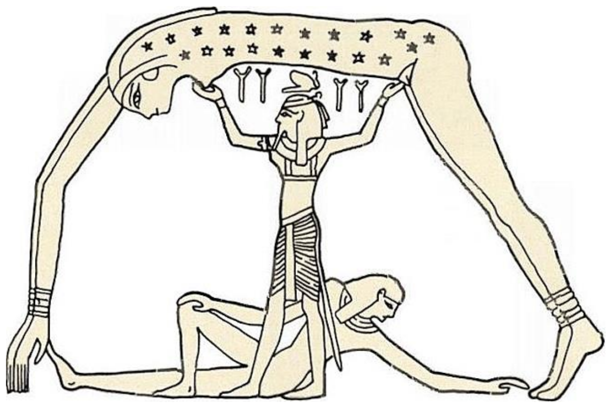

De oud-Egyptische scheppingsmythe.

Het begin.

Zoals ik aangaf is taalgebruik (het juiste woord) en de duiding ervan een heel essentieel onderdeel van ons bewustzijn. We stellen dat de Aarde in 365 dagen een cirkeltje om de Zon heeft gemaakt met een gemiddelde snelheid van ongeveer 30 kilometer per seconde.

Een artikel op internet zegt hier het volgende over:
We draaien met een gemiddelde snelheid van 107.000 kilometer per uur om de Zon heen. Ook dit is met een beetje wiskunde zelf uit te rekenen. De Aarde draait in 365 dagen om de Zon heen. De baan is een beetje ellipsvormig, maar om het gemakkelijk te maken gaan we uit van een cirkel. De baan van de Aarde is dus gelijk aan de omtrek van een cirkel. De gemiddelde afstand van de Aarde tot de Zon bedraagt 149.597.870 kilometer. Dit is de straal van de cirkel. De omtrek van een cirkel kan worden berekend met de formule 2 * π * r. In een jaar tijd legt de Aarde dus een afstand af van 2 * 3,14 * 149.597.870 = 939.951.138 kilometer = 940 miljoen kilometer.
Snelheid is gelijk aan de afgelegde afstand in een bepaalde tijdsperiode. De Aarde heeft 365 dagen nodig voor een omwenteling om de Zon dus (940/36)/24 geeft de snelheid van de Aarde in kilometer per uur = 2,6 miljoen kilometer per dag oftewel 107.226 kilometer per uur.

Ik vroeg me tijdens mijn onderzoek af wat de praktische waarde van een gemiddelde snelheid is. Stel ik leg een afstand af van 30 km en doe daar 1 uur over. Er zijn nu twee benaderingen mogelijk. Of ik heb een vaste snelheid van 30 km per uur afgelegd. Of ik heb verschillende snelheden afgelegd en daar het gemiddelde van genomen. Stel ik verplaats me in een auto met een vaste snelheid van 30 km per uur. Dan kun je stellen dat dit de werkelijkheid is. Ga ik me nu verplaatsen met 10 snelheden binnen die 30 kilometer, laat ons stellen: 10 km/u, 60 km/u, 40 km/u, 10 km/u, 70 km/u, 5 km/u, 15 km/u, 65 km/u, 15 km/u, 10 km/u, dan heb ik me met een gemiddelde snelheid verplaatst van 300/10 = 30 km per uur. En stel dat ik over een afstand van 1 km een snelheid van 10 km/u heb afgelegd, vervolgens over een afstand van 500 m 60 km/u, vervolgens over een afstand van 1200 m 40 km/u. En zo verder tot ik aan het einde 30 km heb afgelegd.

Wat opvalt is dat ik me nergens binnen de afstand met een snelheid van 30 km/u heb verplaatst. Nergens. Wat is dan de waarde van een gemiddelde vraag ik me af? Een gemiddelde snelheid bestaat praktisch niet. Het is een theoretische berekening die in de praktijk niet mogelijk is. Niets en niemand kan zich met een gemiddelde snelheid verplaatsen. Een gemiddelde snelheid is een theoretische berekening achteraf.

Wat voor impact heeft dit op ons bewustzijn?

Ons bewustzijn zoekt zoveel mogelijk naar ordening en universele 'homeostase' *(universeel evenwicht).* Dan voelt het bewustzijn zich het prettigst. Als we nu het bewustzijn aangeven, ons verplaatst te hebben met een gemiddelde snelheid van 30 km/uur dan zal het bewustzijn dit omzetten in een voorstelling en beleving. We weten hoe snel 30 km per uur ongeveer is in beleving en stellen daar onze voorstelling (en oordeel) op af. Dat er een chaotische rit aan voorafgegaan is met veel verschillende snelheden en snelheidsafstanden wordt niet gezien en ook niet zo beleefd.

De valkuil van een gemiddelde is dat je niet de werkelijkheid hebt gezien en beleefd. De werkelijkheid kan dus totaal anders zijn.

Ik stel me zelf wel eens de vraag: we denken veel, maar weten we ook veel? Denken is niet weten. En weten is een zintuiglijke bevestiging in ons gevoel en bewustzijn. En dat vooral zoveel mogelijk met een bevestiging in alle vijf de zintuigen. Ben je beperkt in een zintuig dan gaat ook je weten achteruit. Wat een visueel zintuiglijk mens ziet kan een blinde niet zien. Wat een auditief zintuiglijk mens hoort kan een doof mens niet horen.

Laat ons eens kijken naar figuur 2 en figuur 3.

Je ziet in figuur 2 een auto op een cirkelbaan. Stel dat deze auto met een maximale snelheid van 100 km per uur over de cirkelbaan kan rijden. Rijdt hij sneller dan zou hij uit de bocht vliegen. Hij rijdt 100 km per uur. Stel nu dat hij met deze constante snelheid over de cirkelbaan rijdt en dat hij de mogelijkheid heeft om eeuwig in deze snelheid te kunnen doorrijden (zonder te tanken etc.) Wanneer zou deze auto nu tot stilstand komen, of wanneer zou er een afwijking zijn in de constante snelheid die hem dwingt om te moeten stoppen of af te remmen? Nooit dus. Hij zou eeuwig zijn baantjes kunnen trekken in een vaste constante snelheid.

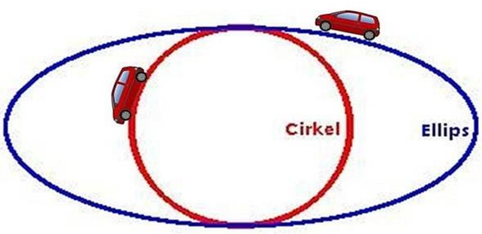

Figuur 2

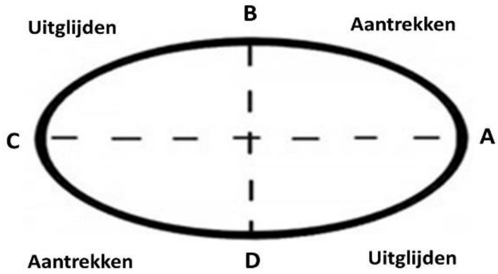

Figuur 3

Wat gebeurt er als de auto op de elliptische baan rijdt? En stel dat deze auto op de elliptische baan ook een maximale snelheid van 100 km/u kan halen. Je hoeft geen groot geleerde te zijn om te zien dat de auto bij elke bocht moet afremmen om vervolgens weer te kunnen aantrekken. De auto op de elliptische baan kan nergens een vaste snelheid rijden en vasthouden. Het is een continue aantrekking, afremmen, aantrekken, afremmen en ga zo maar door. Als hij dit dus tot in eeuwigheid zo doet, dan kan men stellen dat de auto de Aarde zou kunnen zijn die met een gemiddelde snelheid van 30 km/ per seconde voortgaat. Je ziet dus wat je creëert in het bewustzijn. Of beter gezegd wat je creëert in het onbewuste van de mens. Hij vergeet de werkelijkheid en hij ziet ook niet de werkelijkheid.

En als je dat zo laat dan kan het zijn dat je veel kennis en wijsheid over het hoofd ziet, symbolisch gezegd. Als je naar figuur 3 kijkt dan kun je je voorstellen dat deze ellips de baan is waarop de Aarde om de Zon draait. Bij A kan hij snelheid maken richting B om vervolgens (af te zwakken) uit te glijden richting C. Als hij bij C de bocht heeft genomen wordt hij weer in snelheid aangetrokken om bij D weer af te zwakken en uit te glijden naar A. Vervolgens weer aangetrokken naar B, uitglijden naar C, aantrekken naar D, uitglijden naar A. En zo gaat het tot in eeuwigheid door. Je kan dus stellen dat dit een natuurlijk verschijnsel is van een elliptische draaiing. Er zijn binnen deze elliptische baan 2 plaatsen waar de aantrekking (snelheid) wordt opgebouwd. Dit zijn de ellipspunten A en C. Wat je dan ook ziet is, dat als de Aarde (auto) de bocht heeft genomen bij de punten A en C hij de hoogste (aantrekking) snelheid opbouwt en bij het uitglijden richting A en C zijn laagste snelheid bereikt. Wat vaststaat is dat hij nergens een gemiddelde snelheid van 30 km per seconde heeft. Dat is niet mogelijk in een elliptische baan. Stel nu dat de Aarde in zijn aantrekkingsfase is (knooppunt C) en de Maan in zijn elliptische baan boven de Aarde in zijn uitglijfase (knooppunt C). Wat zou je dan waarnemen *(maanschaduw)* denk je bij een zonsverduistering? Of bij een Venusovergang?

Zoals ik bij het begin aangaf vroeg ik me af wat de praktische waarde van een gemiddelde snelheid is. De reden van deze vraag was de verontwaardiging van het feit dat men een vaste berekende snelheid gebaseerd op een cirkel, overbracht naar een ellips en daar het predicaat gemiddeld aangaf. En zo zijn er nog veel meer onderwerpen waar ik mij vraagtekens bij zette. Het gaf me in ieder geval aan om de (Aardse en kosmische) geometrische kennis eens verder uit te gaan diepen.

Dit bracht me bij de Grote Piramide.

Hoofdstuk 1.

Fundamentele wiskunde van de Grote Piramide.

Wat kunnen we in deze moderne tijd terugbrengen in relatie tot de Grote Piramide? Om dat te gaan doen dien je de kern van de Piramideopbouw te begrijpen en te beseffen.

Als je goed kijkt dan is de Grote Piramide opgebouwd uit 4 zijvlakken (4 gelijkzijdige driehoeken met hoeken van 60°) en een vierkant grondvlak. Vervolgens bevinden zich in deze Grote Piramide verschillende schachten waarvan niemand op Aarde anno 2020 weet wat hun functie is. Men veronderstelt dat de Grote Piramide een grafmonument is geweest.

Als je dit hoofdstuk gelezen hebt dan weet je dat dit tot het rijk der fabelen behoort. Een volk dat in die tijd (2.500 jaar v.Chr.) geloofde dat de Zon met een zonneboot om de Aarde draaide en alle natuurverschijnselen personifieerden met goden, zou nooit in staat zijn geweest om de kennis die ik in dit hoofdstuk ga omschrijven zich eigen te maken, laat staan te bezitten. En zeker niet als heden anno 2020 (4.500 jaar later) deze kennis in de piramidebouw ook nog niet bekend is. Ik ga in dit hoofdstuk de gehele kennis van de Grote Piramide ontrafelen.

Hierbij bedoel ik de buitenkant, de binnenkant en met name de betekenis en geometrische duiding van de schachten in de Grote Piramide.

Dit boekje is een compleet geometrisch werk over de Grote Piramide waardoor enkele onderwerpen die in de vorige boekjes geschreven staan zullen terugkomen. De nieuwe aanvullingen spreken voor zich.

Om te beginnen dienen we de geometrie van de Grote Piramide werkbaar te maken voor onderzoek en studie. Daarom dien je hem tot een werkbaar niveau te vereenvoudigen, zie figuur 4.

We gaan de Grote Piramide ontleden.

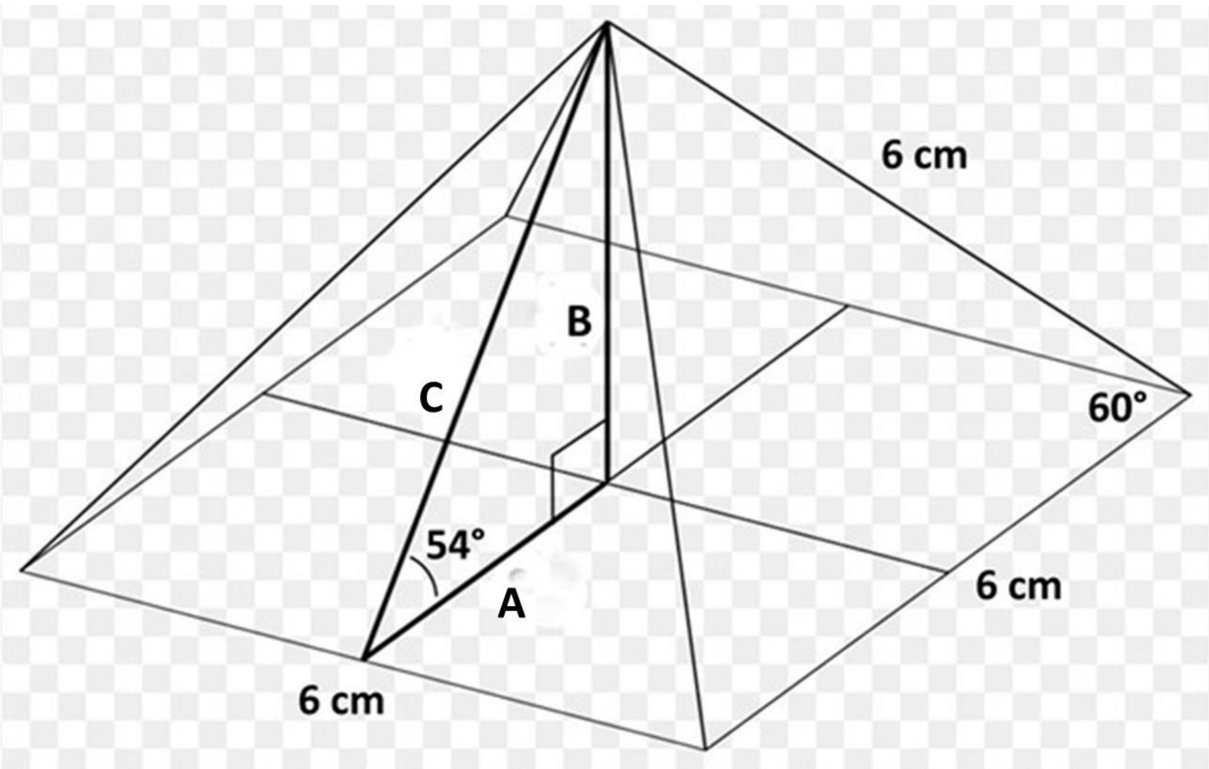

Figuur 4

Als we hem vereenvoudigen naar 6 cm dan krijg je figuur 4. Een grondvlak met 4 zijden van 6 cm (60 mm) en 4 gelijkzijdige driehoeken met 3 zijden van 6 cm (60 mm) en 3 hoeken van 60°.

Gaan we hem nu is stukjes verdelen dan zie je het volgende: figuur 5.

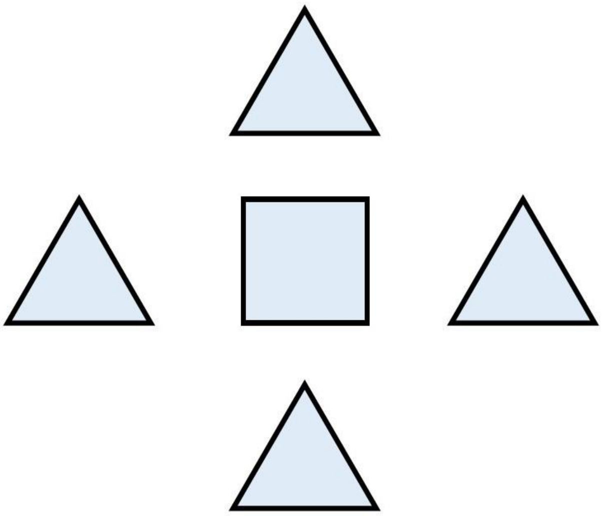

Figuur 5

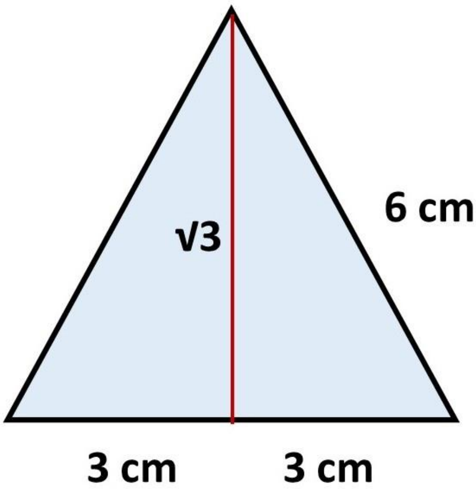

Figuur 6

Figuur 6 laat de gelijkzijdige driehoek zien. Als we deze driehoek in tweeën verdelen dan krijg je een rechthoekige driehoek in de afmetingen 6 cm x 3 cm x (√3 x 3 cm) 5,19 cm.

We gaan werken met rechte lijnen.

Als we nu de punten van de vier driehoeken samenvoegen dan krijg je de Piramide. Wat zijn nu de afmeting van de samenkomende rechte lijnen? Dit zijn de lijnen √3, in dit geval 5,19 cm, zie figuur 7.

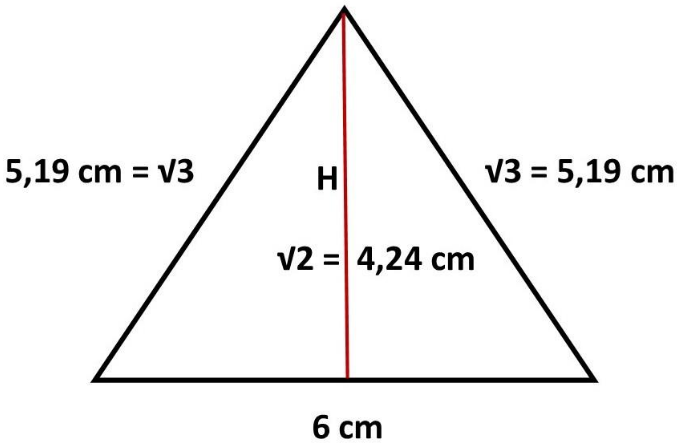

Figuur 7

De hoogte is dan snel te meten en te berekenen, dit is 4,24 cm = 3√2.

De Piramide is grotendeels opgebouwd in de verhouding √2 : √3.

Het is dan van belang om te gaan onderzoeken hoe √2 en √3 tot stand komt.

Hoe is nu de vierkantswortel √2 opgebouwd?

De vierkantswortel √2 is gelijk aan $\sqrt{}\ (1 + 1)^2 / (1 + 1)$.

Dit komt neer op $2^2 = 4 / 2 = 2$. De vierkantswortel uit 2 = √2 = 1,414

Gaan we dit projecteren in een driehoek van 90°, 45° en 45° dan kun je stellen:

C (schuine zijde) is de vierkantswortel uit $(A + B)^2 / (A + B)$.

<u>Hier hoort wel een waarschuwing bij.</u>

Dit bovenstaande geldt alleen in de verhouding 1 : 1.

Want stel, je stelt A en B op 2 dan zul je zien dat het niet klopt. Dan staat er $(2 + 2)^2 / (2+2)$ en dat maakt √4. En √4 is 2 en dat klopt dus niet met de schuine zijde.

Daarom dien je de volgende formule toe te passen: $C = \sqrt{}\ (A + B)^2 / 2$. C is de vierkantswortel uit $(A + B)^2 / 2$.

Stel nu ik heb een driehoek met zijde A en B van 5 cm. Dan is de √2 benadering: $(A + B)^2 / 2 = (5 + 5)^2 = 10^2 = 100 / 2 = 50 = \sqrt{50} =$ 7.07 cm.

Hetzelfde geldt voor de √3 berekening.

Daarvoor gebruik je de verhouding 1 : 2. √3 is gelijk aan de vierkantswortel uit $(1 + 2)^2 / (1 + 2)$.

Stel dat ik een rechthoekige driehoek heb van 90°, 60° en 30° dan is de verhouding A : C = 1 : 2. Gaan we nu de rechte zijde B van deze rechthoekige driehoek berekenen, dan is B de vierkantswortel uit $(1 + 2)^2$ / (1 + 2) = 9 / 3 is 3. De vierkantswortel uit 3 = √3 = 1,732 cm.

Stel nu ik heb een rechthoekige driehoek met zijde A = 4 cm en zijde C = 8 cm. Dan is de √3 benadering: $(A + C)^2$ / 3 = $(4 + 8)^2$ = 12^2 = 144 / 3 = 48 = √48 = 6,92 cm (zijde B).

Als je nu weet hoe men tot √2 en √3 komt dan kunnen we de betekenis ervan in de Grote Piramide gaan bespreken.

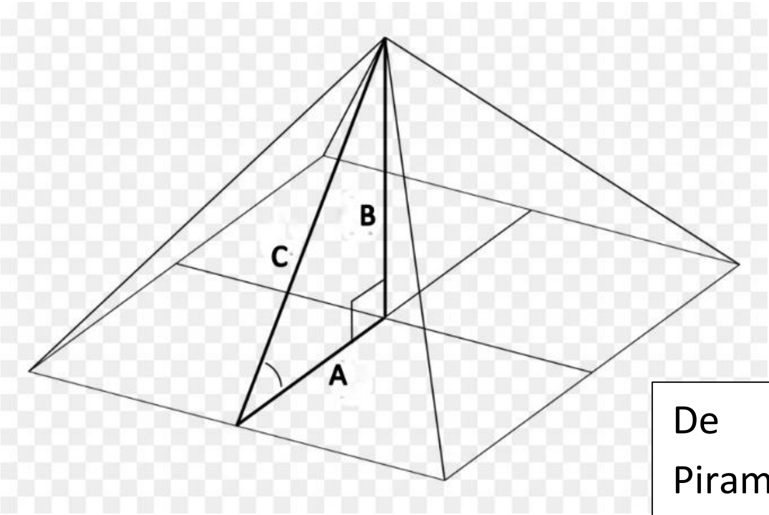

De binnenzijde van de Piramide verhoudt zich in de verhouding A√1 : B√2 : C√3 (figuur 8).

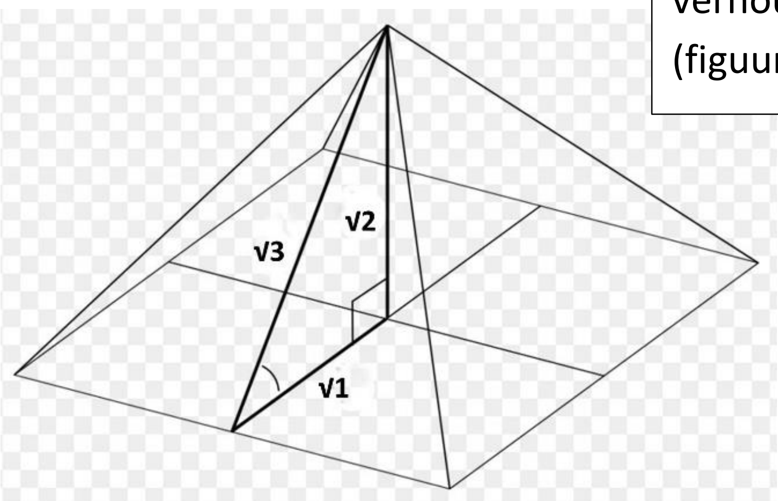

Figuur 8

De binnenzijde van de Piramide verhoudt zich vervolgens in de hoekverhouding: 36° : 54° : 90° (figuur 9).

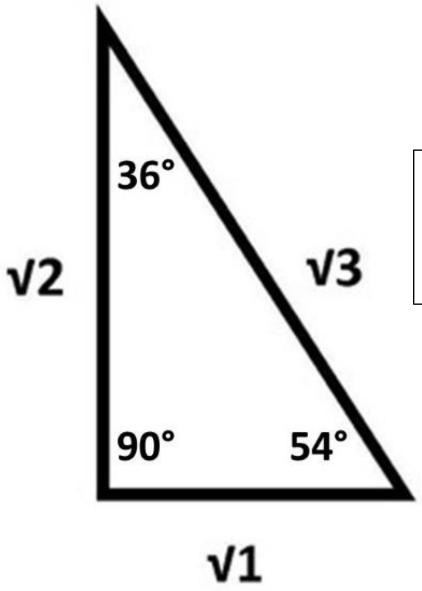

De binnen driehoek verhoudt zich in de hoeken van 36° : 54° : 90°.

Figuur 9

Als je figuur 8 en 9 bestudeerd dan kun je er het volgende uit aflezen (zie figuur 10): **A√1 : B√2 : C√3.**

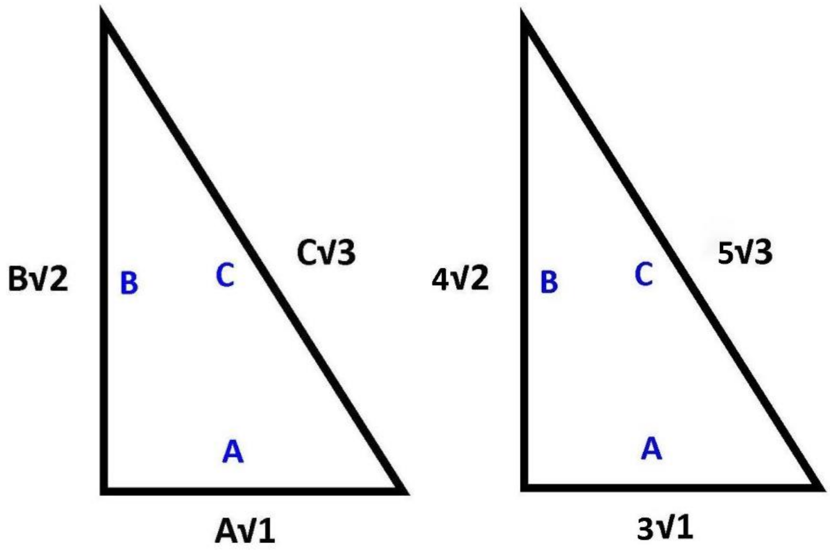

Figuur 10

Ga je dit nu projecteren in de driehoek met de verhouding 3 : 4 : 5, dan staat er dus: **3√1 + 4√2 = 5√3.**

De rekenmethode is dan **A = 3√1 (3x1) + B = 4√2 (4x1,41) = C √3.**

C = 3 + 5,65 = 8,65 / √3 (1,73) = 5

De stelling is dan: de schuine zijde C van een rechthoekige driehoek is gelijk aan A√1 + B√2 gedeeld door √3.

In de praktijk zie je dat deze af te lezen stelling afwijkt als de driehoeksverhoudingen extremer in vorm zijn (bijvoorbeeld A1 + B9).

Daarom besloot men de **kwadraat verhouding** te gaan toepassen. Die ook eenvoudig af te lezen was in twee gevallen (zie figuur 11).

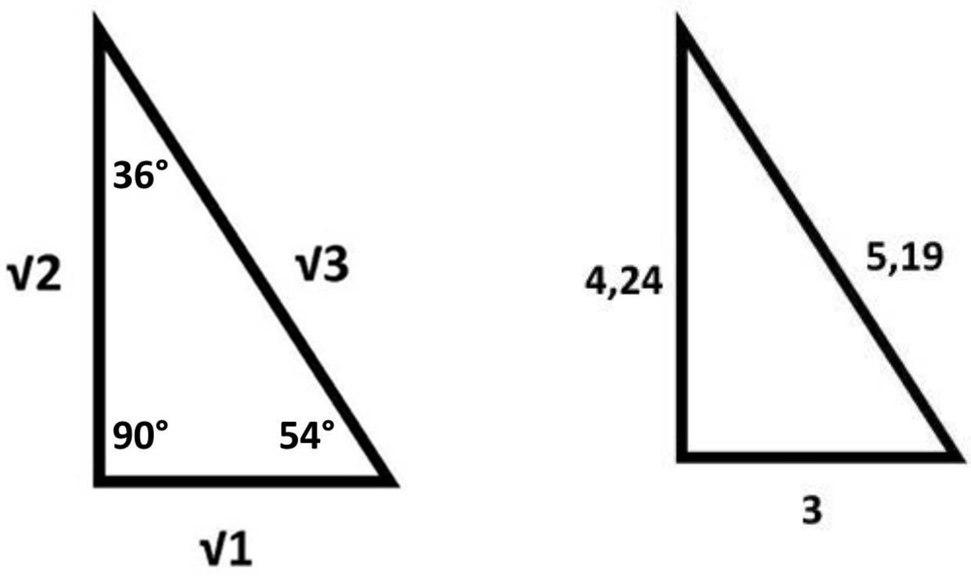

Figuur 11

$\sqrt{1}^{\,2} + \sqrt{2}^{\,2} = \sqrt{3}^{\,2} = (1 + 2 = 3)$

$3^2 + (\sqrt{2}\ x\ 3)\ 4{,}24\ldots^2 = (\sqrt{3}\ x\ 3)\ 5{,}19\ldots^2 = (9 + 18 = 27)$

Deze kwadraatsverhouding was perfect waarna de stelling werd aangenomen: $A^2 + B^2 = C^2$

Het kwadraat van de schuine zijde C van een rechthoekige driehoek is gelijk aan de som van de zijde A en B in kwadraat.

Je ziet dus waar $A^2 + B^2 = C^2$ vandaan komt.

Je kunt stellen dat dit het eerste geheim van de Grote Piramide is.

Het tweede geheim van de Grote Piramide is ook direct afleesbaar.

Als je nog eens naar figuur 11 kijkt dan zie je hoe zich **het getal π** manifesteert. **B + C / A = 3,14 … (4,24 … + 5,19 … = 9.43 … / 3 = 3,14 …)**

Vereenvoudigd is dit?

π = √2 + √3 / √1

Je kunt nu elke cirkel in de driehoek projecteren zoals in figuur 11 is afgebeeld, **√2 + √3 is dan de omtrek en √1 is de diameter.**

Een voorbeeld.

De omtrek van een cirkel is 25 cm. Projecteer deze in de driehoek.

Je gaat de diameter uitzetten in **A = (25/3,14) = 7,96 … cm.**

B = (7.96 … x √2) = 11,2 cm + C = (7,96 … x √3) = 13,8 cm = 25 cm (afgerond).

Het derde geheim van deze driehoek manifesteert zich in **de tophoek van 36°.**

Je kunt vanuit deze hoek de basishoeken vormen voor het creëren van een pentagram.

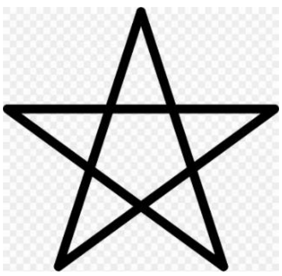

Vijf hoeken op de juiste manier verbonden maken een pentagram. Dit pentagram wordt gebruikt voor het maken van een cirkel en heeft ook nog een symbolische betekenis. De symbolische betekenis bespreek ik aan het einde van dit hoofdstuk.

Stel men wilde een cirkel maken met een omtrek van 60 cm. Men tekende dan een pentagram met 5 lijnen van 12 cm (60 / 5 = 12)

Vervolgens trok men een lijn van 12 cm de hoogte in (zie figuur 12).

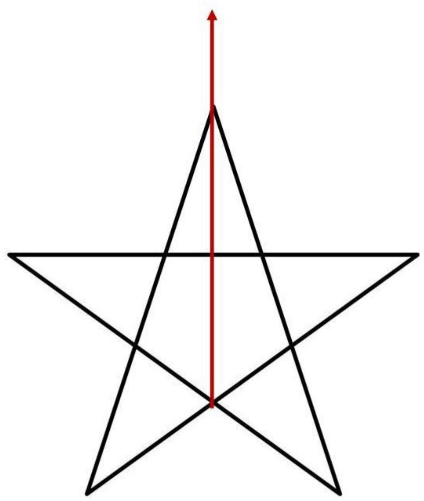

Figuur 12

Bepaal het midden (zie figuur 13).

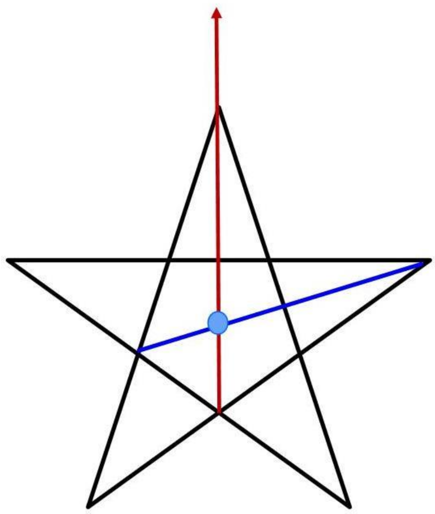

Figuur 13

Trek nu de cirkel vanuit het midden zoals figuur 14 laat zien. Je hebt nu een omtrek van 60 cm.

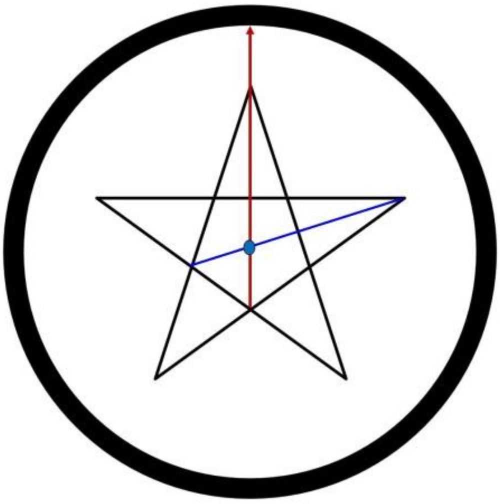

Figuur 14

Je ziet dus dat het pentagram in vroegere tijd een simpel geometrisch werktuig was, en nu nog altijd is, om een cirkelomtrek te bepalen, en te tekenen.

Wil je nu een cirkelomtrek tekenen van 40 cm. Deel dan 40 door 5 = 8 cm. Teken een pentagram van 8 cm en volg de stappen die ik in figuur 12, 13, en 14 aangeef en je hebt de omtrek.

Echter dat is niet alles.

Wat zie je nu als je naar figuur 13 kijkt?

Je ziet dat twee lijnen zich snijden en een perfect middelpunt vormen.

Wat is dan eenvoudiger dan de verhouding eens te gaan bekijken van de lijn.

Waar ligt nu het snijpunt van de lijn?

Stel ik wil geen pentagram tekenen maar gewoon een simpele lijn. Dan is het zoals met alles. Je dient alles tot het kleinste niveau (tot 1) te vereenvoudigen. Dat betekent dat ik een cirkelomtrek ga tekenen van 5 cm. Dan dien ik vijf lijnen te tekenen van 1 cm.

Trek ik nu zoals figuur 12 laat zien, een lijn van 1 cm de hoogte in, dan snijdt de andere lijn zoals figuur 13 laat zien, de rechte lijn in de verhouding 0,8 cm : 0,2 cm.

Het snijpunt is dan van belang. Stel ik wil een cirkelomtrek van 50 cm, hoe doe je dat dan?

Je deelt de omtrek (50 cm) door 5 is 10 cm.

Je tekent een willekeurige lijn van 10 cm (A - B), zie figuur 15.

Vervolgens gebruik je factor 0,8 om het snijpunt van 2 lijnen te bepalen (C). De verhouding is dan 10 x 0,8 (A - C) = 8 cm.

Dit is het perfecte middelpunt van de cirkel. Trek dan de cirkel en je hebt een cirkel van 50 cm.

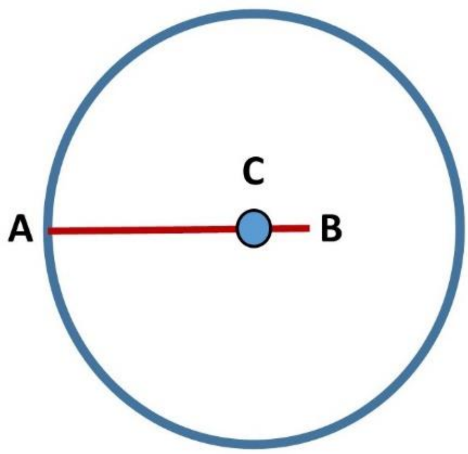

Figuur 15

Ga je dit nu toetsen aan pi π dan is de omtrek 2r x π = 16 x 3,14 … = 50 cm afgerond.

Dit is dus de manier hoe ik een cirkel maak en bereken.

Stel je hebt een cirkelomtrek van 60 cm. Hoe berekenen we dan de diameter en straal volgens de traditionele methode pi π die we in onze moderne tijd kennen: 60 / 3,14 … = 19,1 cm (diameter afgerond) gedeeld door 2 = 9,55 cm (straal 9,6 afgerond).

Mijn manier van berekenen (zie figuur 15) is dan 60 / 5 = 12 x 0,8 = 9,6 cm (straal) x 2 = 19,2 cm (diameter).

Dit is wat het pentagram je leert als je er meer aandacht aan geeft.

<u>Een simpele lijn is voldoende.</u>

Dus waar ligt het snijpunt van een 16 cm lijn? **16 x 0,8 = 12,8 cm.**

<u>De cirkelomtrek is dan 16 x 5 = 80 cm</u>

Voor we naar de geheimen van de Piramideschachten gaan, verplaatsen we ons eerst naar de buitenkant waar <u>het vierde geheim</u> van de Grote Piramide op ons ligt te wachten.

We gaan de buitenkant bekijken. Je ziet dan de gelijkzijdige driehoek (zie figuur 16). Wat kun je ermee?

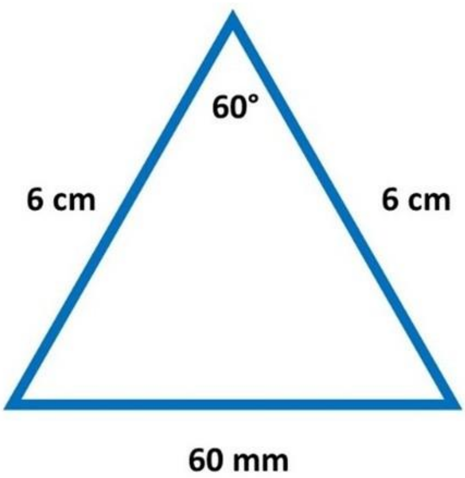

Figuur 16

Je kunt nu elke hoek tot 60 graden bepalen en tekenen. Elke zijde is gelijk aan de gelijke hoeken van een cirkel. Je dient wel altijd de standaardverhouding 6 : 6 : 6 te hanteren.

Stel je zet (meet) op de basislijn (figuur 17) 18 mm uit van rechts naar links. Je hebt dan een hoek van 18 graden.

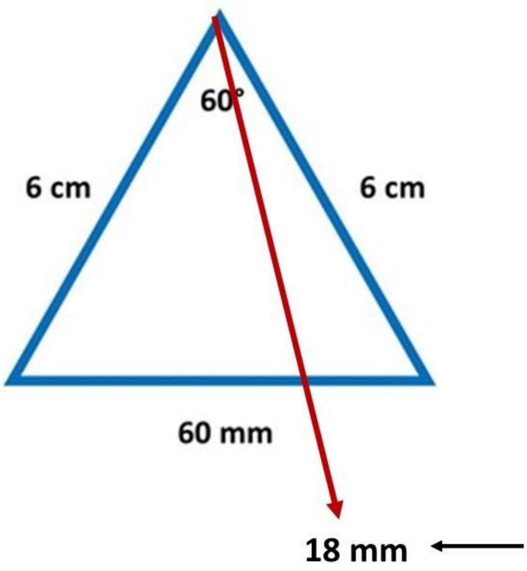

Figuur 17

Als we 6 van deze gelijkzijdige driehoeken aan elkaar aansluiten dan krijg je figuur 18.

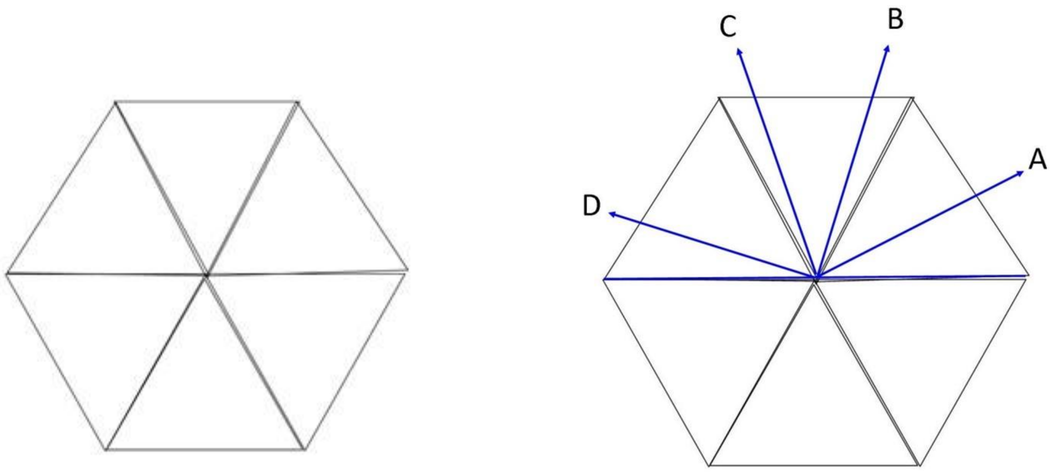

Figuur 18

Door één richting op te werken (in dit geval van rechts naar links) kun je elke hoek afmeten die je maar wilt.

Wil je een hoek van 24 graden (A) dan meet je 24 mm af op de zijde. Wil je een hoek afmeten van 70 graden (B), dan meet je 10 mm af in de tweede aangesloten driehoek. Bij C (112°) is dat 52 graden in de tweede aangesloten driehoek (60 + 52 = 112). Bij een hoek (D) van 160 graden is dat dus 40 graden afzetten in de aangesloten derde driehoek.

Je hebt dus geen gradenboog nodig om de hoeken te bepalen, al is dat uiteraard wel gemakkelijk. Drie aangesloten gelijkzijdige driehoeken in de verhouding 6 : 6 : 6 vervangen de gradenboog.

Als je nu denkt dat het gemakkelijker is om de gradenboog te nemen in plaats van drie gelijkzijdige driehoeken aan elkaar te gaan leggen, dan heb je gelijk.

Er is nog een verschil en daar kom ik dadelijk op terug.

De gradenboog is een mal, gemaakt uit kunststof, hout of metaal. In bijna elk wiskundepakket in de moderne tijd zit een gradenboog (geodriehoek), een rechthoekige en gelijkbenige driehoek, een maatlat en een passer.

Allemaal werktuigen om het ons te vergemakkelijken.

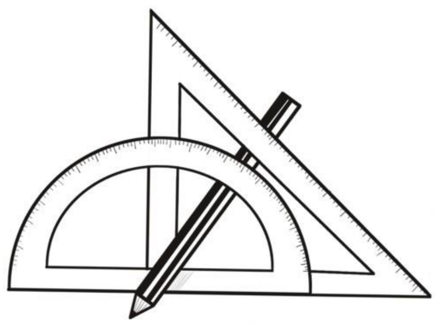

In vroegere tijd had met ook dit soort mallen (werktuigen). Zo had men een Hexagram (een zes puntig ster).

Wat kon je hiermee? Zie figuur 19.

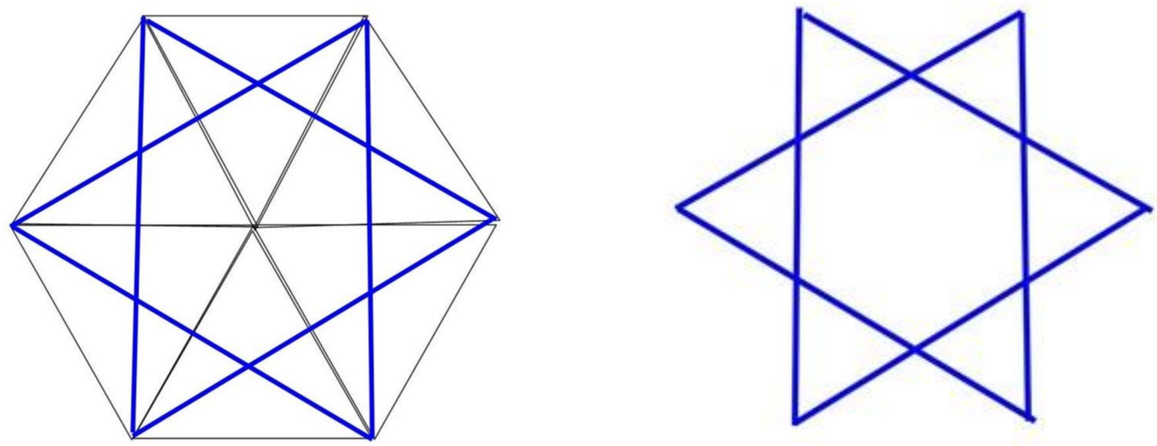

Figuur 19

Je kon dus zonder de 6 driehoeken te moeten tekenen het Hexagram gebruiken waarvan de punten in de juiste verhouding 60 mm (60°) van elkaar afstaan.

Hoe werkte dat?

Men pakte een Hexagram dat in willekeurige maten mogelijk was. Een Hexagram dat wat met betrekking tot de juiste maat, niet maat gebonden hoefde te zijn.

Men plaatste het Hexagram op bijvoorbeeld papier, zie figuur 20.

Je zet op elk punt van het Hexagram een punt. Dan verbind je de lijnen. Je kunt de lijnen zo groot (lang) maken als je wilt. Je hebt het middelpunt. Het is nu van belang om de standaardverhouding 6 : 6 : 6 als rekenmaatstaf te nemen.

Stel je zet op de lijnen 18 cm uit. Dan is de maatstaf van hoekbepaling (stippellijn) 18 : 6. In dat geval dien je dus 3 mm per graad af te meten.

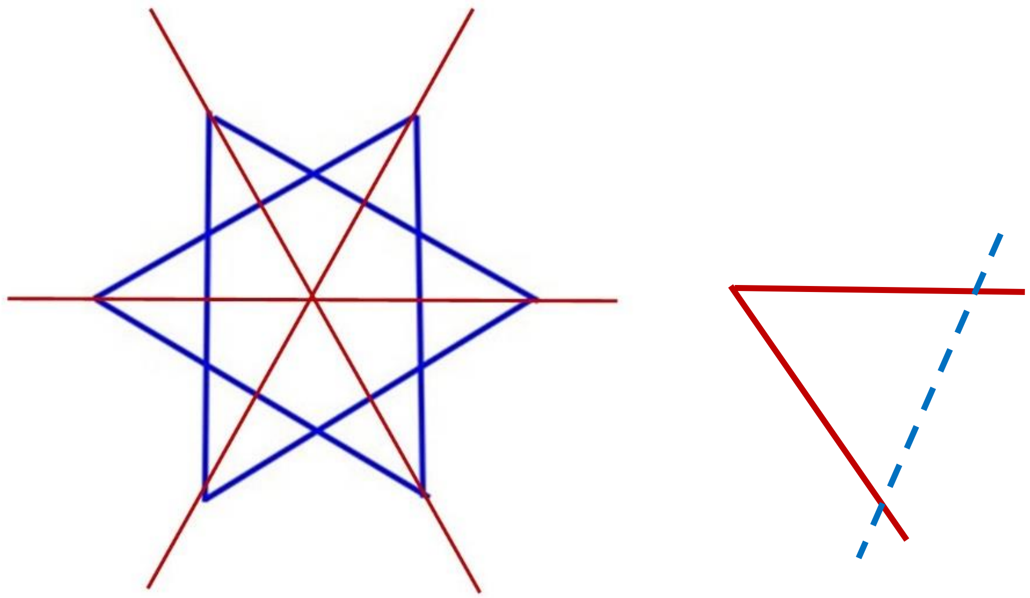

Figuur 20

Zoals de gradenboog in de moderne tijd als standaardmal wordt gebruikt in ons wiskundepakket zo had men vroeger in de piramidebouw een gelijkzijdige driehoek van 60 cm (1 cm voor elke graad) als standaardmal. Je dient je af te vragen wat gemakkelijker is, graden uitzetten op een gebogen lijn of op een rechte lijn?

Er is nog iets wat je weten moet. De gradenboog als standaardmal is pas ontstaan nadat de graden van de cirkel bekend waren. Want stel je hebt een gradenboog zonder lijntjes en cijfers (blanco dus). Kun je hiermee dan 360 gelijke delen op een cirkel uitmeten?

Stel je hebt een blanco cirkel. Hoe verdeel je nu deze blanco cirkel in 360 gelijke delen? En maakt hem dan tot een standaardcirkel. Hoe doe je dat? Met een blanco gradenboog en een meetlat zal het je niet lukken.

Wel dus met een meetlat en een gelijkzijdige driehoek van 60 graden in de verhouding 6 : 6 : 6. De voorloper van het Hexagram.

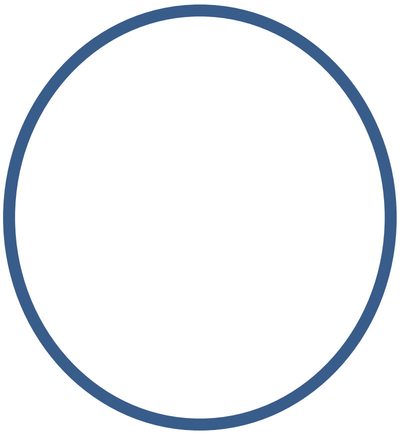

Het koord met 9 knopen bewijst het oude ambacht.

Het was zelfs zo dat in vroeger tijd een koord met 9 knopen voldoende was om elke hoek te maken.

Negen knopen in een koord op gelijke afstand

We weten dat we met het koord van negen knopen een rechte hoek kunnen maken.

Wat we niet weten is dat we met een koord van negen knopen ook een zeshoek kunnen maken, die door op de juiste manier gelegd de hoeken van de cirkel kunnen bepalen zoals van tevoren is aangegeven.

Als je negen knopen op gelijke afstand in een touw maakt kun je figuur 21 maken.

Als je de hoeken 10 x wil vergroten tot centimeters dan heb je voor de omtrek (3 - 9) 360 cm nodig en voor de diameter (1 - 2 - 3) 120 cm, maakt samen een lengte van 480 cm.

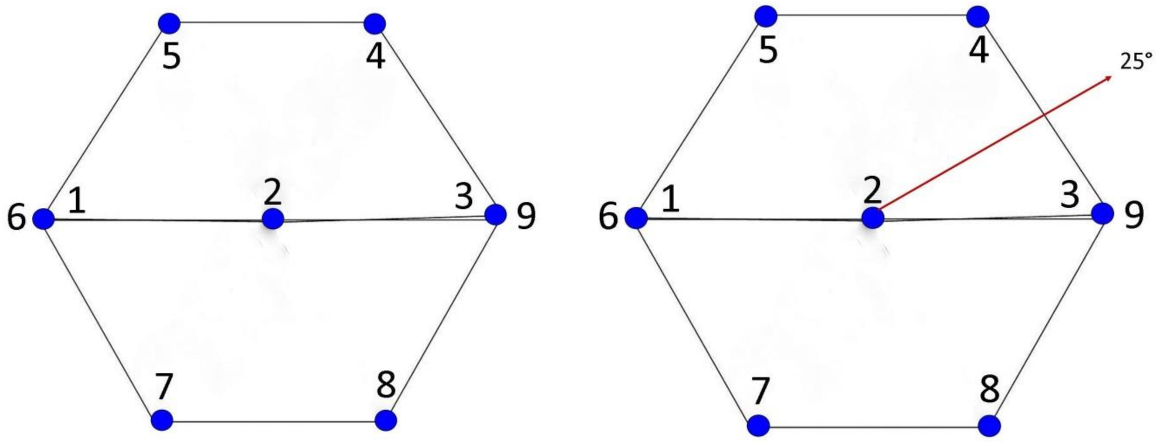

Figuur 21

Wat kun je nog meer met de gelijkzijdige driehoek?

Wat we weten is dat bij een standaarddriehoek van 6 cm (60 mm) de zijden gelijk zijn aan de hoeken. Ga je deze gelijkzijdige driehoek delen in twee dan krijg je een rechthoekige driehoek in de verhouding 30°, 60° en 90°. De zijde tegenover de hoek van 30° is in dit geval 3 cm (30 mm).

Je hebt nu een driehoek in de verhouding (schuine zijde C) 6 cm x (tegenovergestelde hoekzijde A) 3 cm.

Stel je hebt een rechthoekige driehoek in de verhouding 30° : 60° : 90°. En je hebt zijde C gegeven.

Laat ons als voorbeeld nemen de **schuine zijde C is 8 cm,** zie figuur 22. Hoe groot zijn dan de andere zijden A en B?

Je gebruikt nu de standaarddriehoek in de verhouding (schuine zijde C) 6 cm x (tegenovergestelde hoekzijde A) 3 cm als uitgangspunt.

De rekenmethode is dan als volgt.

Schuine zijde C = 8 / 6 = 1,33 cm

Nu gaan we de zijde tegenover de 30 graden hoek met 1,33 vermenigvuldigen maakt 3 x 1,33 = 3,99 cm **(zijde A).**

Zijde B is dan: $\mathbf{8^2 - 3{,}99^2 = \sqrt{48{,}07} = 6{,}93}$ **cm** ($A^2 + B^2 = C^2$)

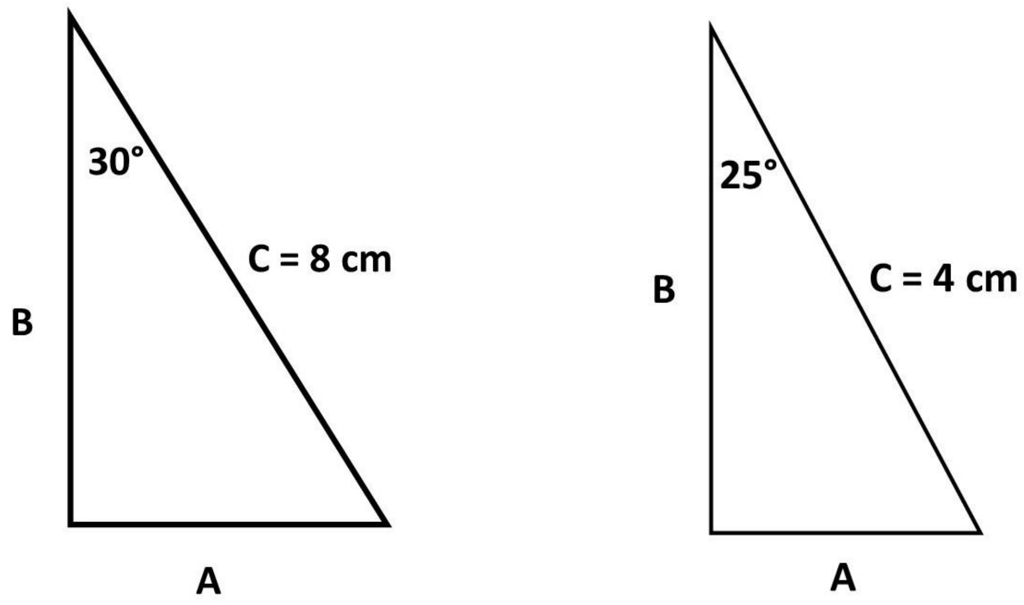

Figuur 22

Stel zijde C = 4 cm en de tophoek is 25 graden.

Rekenmethode = 4 / 6 = 0,66. **Zijde A** = 0,66 x 2,5 = **1,65 cm**. **Zijde B** is dan: $\mathbf{4^2 - 1{,}65^2 = \sqrt{13{,}3} = 3{,}65}$ **cm**

Als de tophoek aan de schuine zijde C van een rechthoekige driehoek 30 graden of kleiner is en de afmeting van de schuine zijde bekend is dan kun je de andere zijden berekenen.

Teken, meet en bereken het na en zie dat het klopt.

We gaan nu over naar de geheimen van de Piramideschachten.

<u>De schachten omvatten 3 geheimen.</u>

Kijk naar onderstaande (bestaande) tekening voor verdere uitleg.

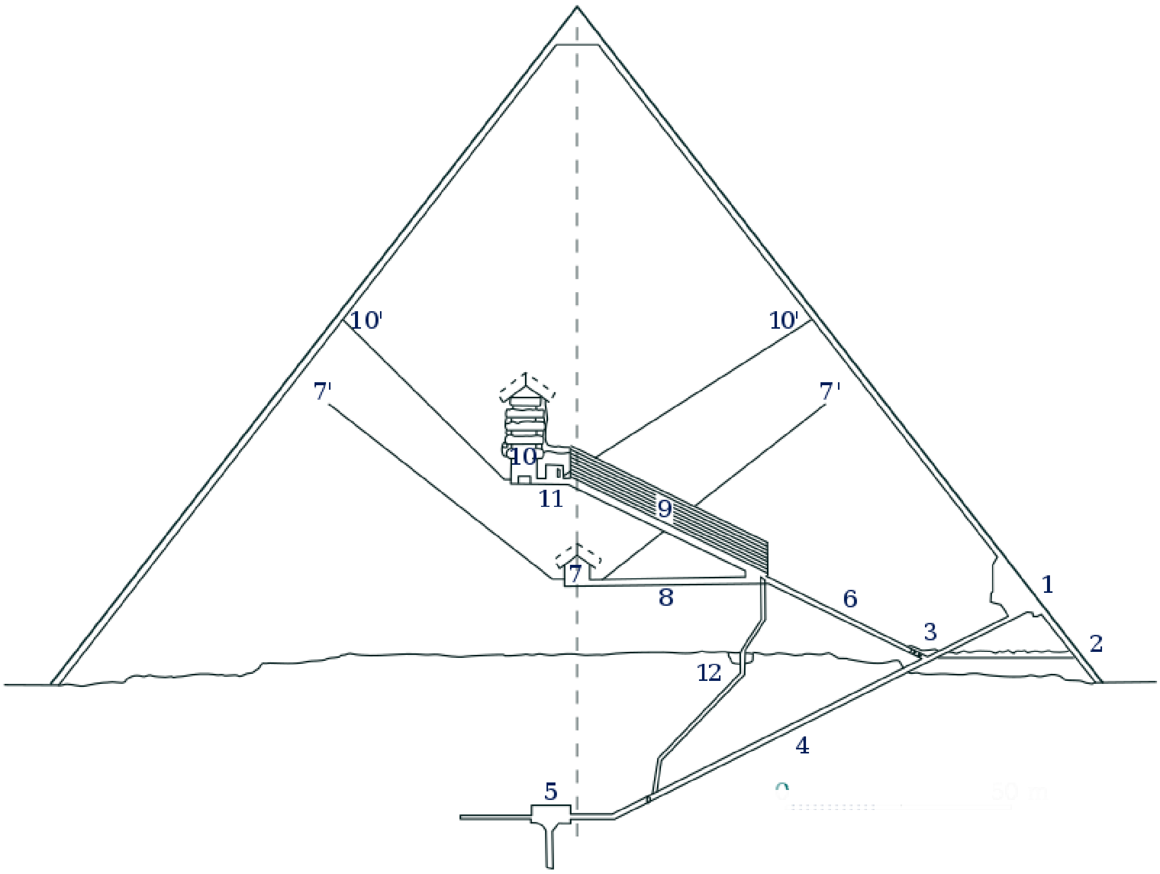

We gaan beginnen met de schachten die in de tekening staan vermeldt onder nummer **7,** vanuit de koninginnenkamer. Zij staan vanaf de horizontale (gang) lijn **8** bekeken onder een hoek van 40 graden. Wat wil dit nu zeggen?

Het geeft drie dingen aan. Om te beginnen geeft dit aan dat het een gelijke betekenis heeft ten opzichte van de tophoek van de piramide in de binnenzijde. Deze hoek is 72 graden.

Als we de tophoek delen door 2 dan krijg je een rechthoekige driehoek met een hoek van 36 graden.

Deze 36 graden zijn van belang om een Pentagram te creëren. Als we dit uitzetten vanaf een cirkelpunt dan zal dit 72 graden uitzetten aan de tegenovergestelde zijde, zie figuur 23.

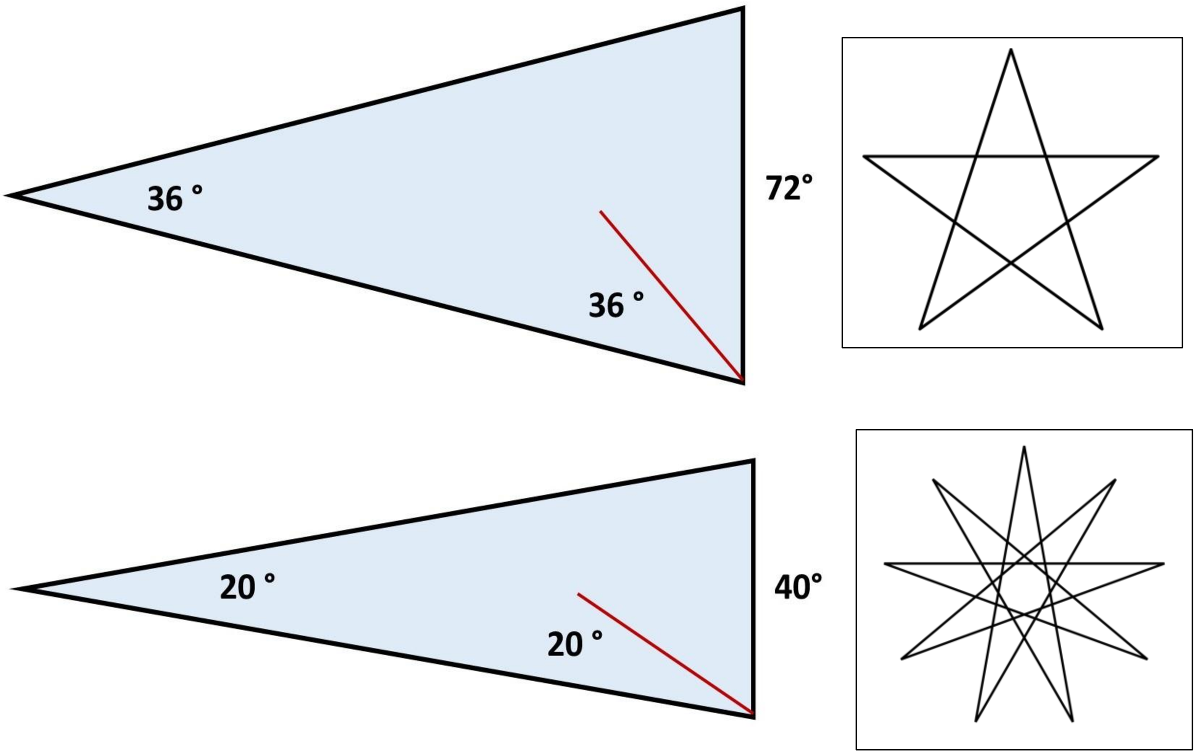

Figuur 23

Als we de 40° graden schachten vanuit de koninginnenkamer gaan delen dan krijgen we 20°. Deze vormen aan de uiteinden de cirkel in 9 x 40° = 360°. Je kunt nu met de 20° lijn een perfect Enneagram tekenen. Voorwaarden is dan dat de verhouding van de lijnen 2 x 6 cm = **12 cm** dienen te zijn.

Dit geldt idem voor het Pentagram. Ik kom dadelijk op de betekenis ervan terug. Zowel het Pentagram als het Enneagram delen de cirkel op in respectievelijk 5 en 9 delen.

Dit gaat echter niet op in de volgende uitleg in dezelfde verhouding.

Als je kijkt naar de nummers **4, 3, 6** van de piramidetekening, dan zie je een gang gaan naar de koninginnenkamer respectievelijk koningskamer en een andere gang gaat naar de ondergrondse kamer. Hoek **3** is 54 graden.

Gaan we de hoek delen dan krijgen we 27 graden, zie figuur 24.

Wat krijg je dan?

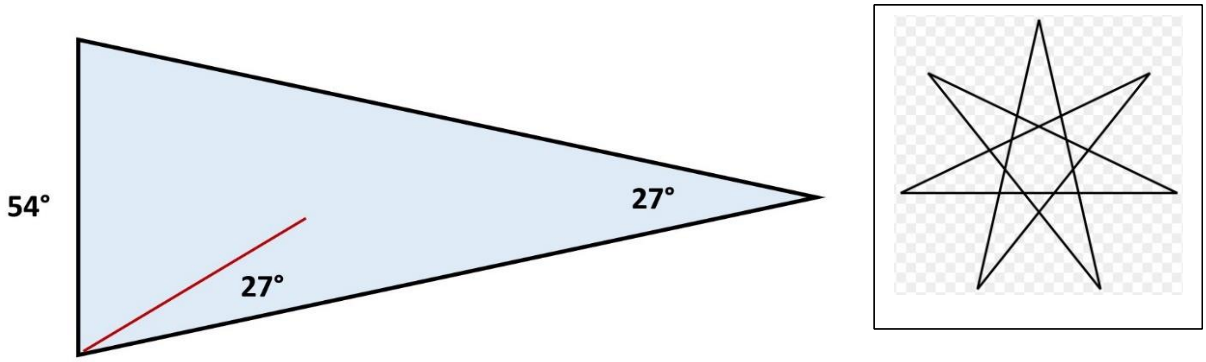

Figuur 24

Je krijgt een perfect Septagram in de juiste verhouding. Dat dit Septagram gedeeltelijk van onder de grond is opgebouwd heeft zijn redenen. Het kan niet in de juiste verhouding in de cirkel geplaatst worden. Want 7 x 54 is 378° en geen 360°. Vandaar dat de juiste verhouding is opgebouwd vanuit een hoek van 54 graden. Door 27 graden aan te houden en de lijnen in de verhouding van 12 cm te tekenen krijg je een perfect Septagram.

Er is nog meer wat betreft de hoek **3** van 54 graden in de piramide tekening. Het laat je iets zien waar je je denkelijk niet van bewust bent.

Het betreft een andere berekening van de zijden van een rechthoekige driehoek in de verhouding 1 : 2.

Als je de hoek **3** van 54 graden in tweeën deelt krijg je een rechthoekige driehoek met hoeken van 27°, 63° en 90°. Je ziet dat de rechte zijden in de verhouding 1 : 2 staan. Zie figuur 25. De schuine zijde is in dit geval √5.

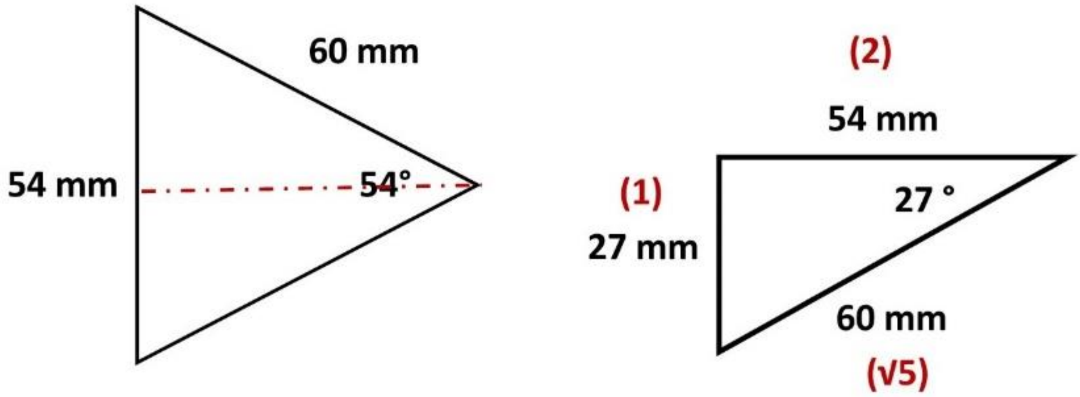

Figuur 25

Dit wil zeggen dat als de rechte zijden van een rechthoekige driehoek zich verhouden in de verhouding 1 : 2 dat de schuine zijde dan √5 is.

We nemen even een vergelijking. Zie figuur 26.

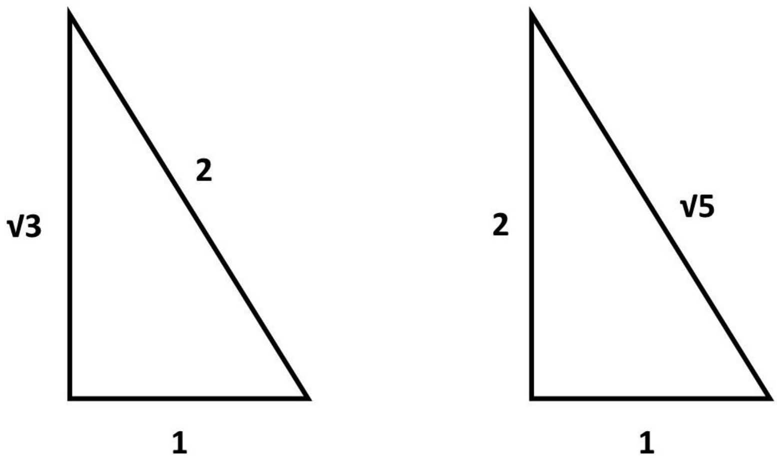

Figuur 26

De verhouding 1 : 2 : √3 kennen we. De verhouding 1 : 2 : √5 gebruiken we nagenoeg niet.

We gaan er eens een berekening op loslaten. We hebben een rechthoekige driehoek (verhouding 1 : 2) waarvan zijde A 3 cm is en zijde B 6 cm, hoe groot is dan de schuine zijde C. De berekening gaat als volgt, zijde B - zijde A = 6 - 3 = 3 x √5 = 6,7 cm.

Stel zijde A 4 cm is en zijde B 8 cm, hoe groot is dan de schuine zijde C. De berekening gaat als volgt: zijde B - zijde A = 8 - 4 = 4 x √5 = 8,94 cm.

<u>Wil je het nog gemakkelijker, stel dan: zijde C is zijde A x √5.</u>

Dit doe je ook bij de andere driehoek in de verhouding 1 : 2 : √3. <u>Zijde B is hierbij zijde A x √3.</u>

Je ziet dus dat hoek **3** in de piramide tekening naast het ontwerpen van het Septagram nog een extra berekening laat zien de 1 : 2 : √5 verhouding.

We gaan nu terug naar de (kosmische) betekenis en duiding van de schachten.

Alle schachten hebben een (kosmische) betekenis in de Grote Piramide. Dit wil zeggen dat de betekenis vaak het menselijke bewustzijn overstijgt. Voordat ik de andere schachten ga bespreken wil ik eerst de symbolische betekenis van het Pentagram, Septagram en Enneagram bespreken.

Je dient ervan uit te gaan dat de Grote Piramide de Aardse standaard van het leven is. De hoeken zijn besproken en de cirkel is gemaakt. Er staat dus niets meer in de weg om aan het werk te gaan en de wereld te gaan opbouwen, dat zouden de piramidebouwers gesteld hebben?

Hoe ga je dit vastleggen? Je kunt het niet beter vastleggen dan alles in de Grote Piramide te stoppen, symbolisch gezegd. En dat is gebeurd.

Naast de hoekberekeningen en de fundamentele wiskunde van de Grote Piramide zijn er enkele kosmische verschijnselen in de Grote Piramide vastgelegd, gesymboliseerd door het Pentagram, het Septagram en het Enneagram. Kijk of je ze herkent en bepaal of er iets ontbreekt. Zie figuur 27.

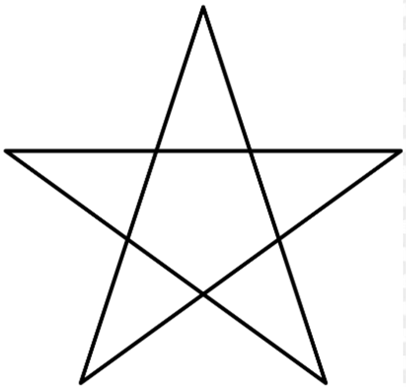

Pentagram

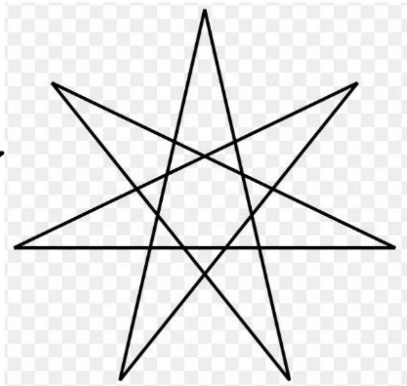

Septagram

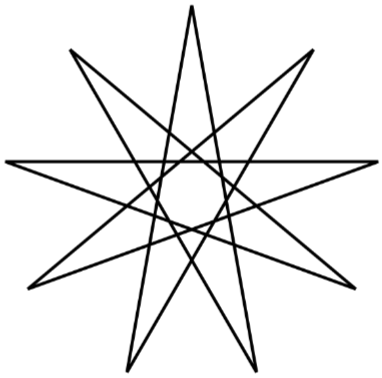

Enneagram

Figuur 27

Het Pentagram staat voor de mens op Aarde. Zijn gehele beleving bestaat uit zijn 5 zintuigen, dat is alles wat hij heeft, zien, horen, voelen, ruiken en proeven. Daar moet hij het mee doen.

Het Septagram staat voor de 7 natuurelementen op Aarde waar alles onder valt te brengen, atmosfeer, druk, water, aarde, temperatuur, licht en duisternis.

Het Enneagram staat voor ons bewustzijn dat zijn denkstructuur heeft opgebouwd vanuit de 9 getallen 1,2,3,4,5,6,7,8,9.

De sterren staan voor *een oneindige schakeling van alle elementen door elkaar*, zonder vast patroon.

De juiste verhouding van het Pentagram, Septagram en Enneagram is vastgelegd op een lijnlengte van 12 cm. In dit geval vermenigvuldigd de hoek zich tweemaal met de tegenoverliggende zijde.

Even extra ter verduidelijking van het Hexagram.

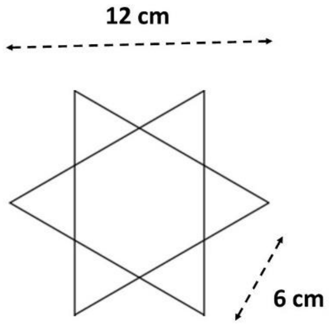

Het Hexagram heeft een (langste) middellijn van 12 cm om de juiste hoeken van 60 graden te verkrijgen.

Er zijn nog twee schachten die gericht staan naar de sterren, de nummers 10 in de piramidetekening.

Wat wil dat zeggen?

Hiermee wordt de menselijke belevingstijd op Aarde bepaald. Ik ga dit uitleggen.

Een schacht staat gericht op een ster in de Oriongordel. De ander op de ster Thuban (Grote Beer).

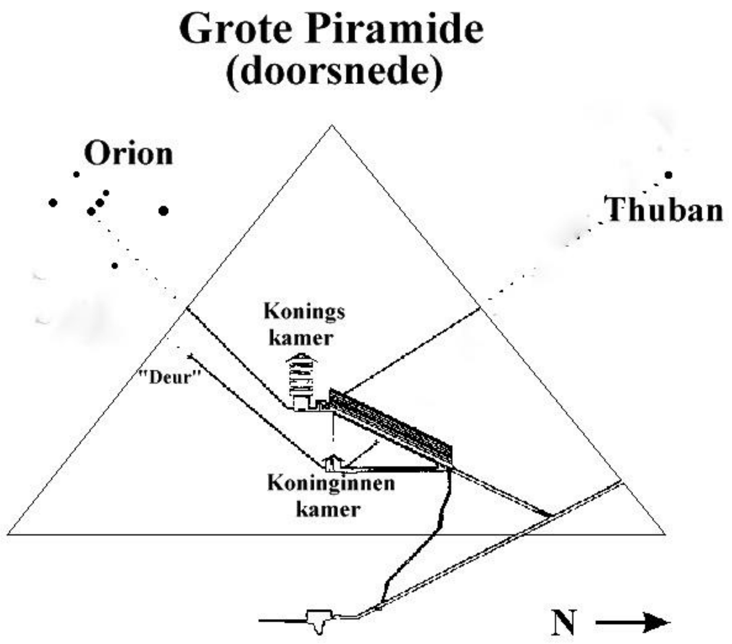

Alle schachten zijn gesloten in de Grote Piramide behalve deze twee (kijkgaten).

Hoe bepaal je nu tijd op Aarde? Hoe bepaal je jaren, maanden, weken, dagen, uren, minuten en seconden?

Wat ik nu ga uitleggen heb ik al eens eerder beschreven.

Hoe bepaal je een dag? Een dag (etmaal) is als de Aarde een keer om zijn denkbeeldige as heeft rondgedraaid. Hoe bepaal je dit nu aan de hand van de sterren?

Het is dus eenvoudig als je weet hoe het moet, zie figuur 28.

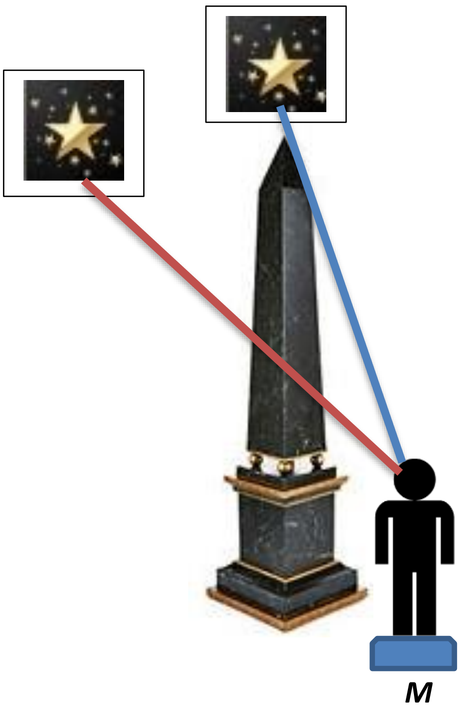

Figuur 28

Stel je hebt een obelisk. Ga in de avond bij duisternis een ster opzoeken en plaats hem vanuit je zienshoek boven de punt van de obelisk. Markeer dan je staanplaats. Vijf minuten later is de ster uit het punt verdwenen.

Als je dan de dag erna in de avonduren gaat kijken dan zie je dezelfde ster weer aankomen en je ziet dat hij zich dan weer precies boven het punt van de obelisk gaat manifesteren. Je weet dan dat de Aarde en rondje om zijn denkbeeldige as heeft afgelegd. Je kunt dit dagelijks testen met een ster.

Wel dien je met twee dingen rekening te houden. Voor dagbepaling kun je een ster maar twee keer gebruiken. Dan is hij uit focus omdat de Aarde ook vooruitgaat. Neem dan gewoon weer een andere ster.

Het volgende waar je rekening mee moet houden is de lengte van jezelf. Gaat een ander op jouw gemarkeerde positie staan dan zal hij niet zien wat jij ziet. Hij zal dus zijn eigen positie dienen te bepalen, echter de uitkomst is hetzelfde.

Je hebt nu de dag bepaald. Nu ga je het jaar bepalen. Dit is net zo eenvoudig.

Kies een heldere ster.

Markeer je positie en ga dan zien dat de ster na een dag uit de positie verdwijnt, om na een jaar weer op dezelfde positie terug te komen. Je hebt dan het jaar bepaald. Het moment dat de Aarde een rondje om de Zon heeft afgelegd.

Als je nu de tijd preciezer wilt meten dan dien je het blikveld naar de ster toe te vernauwen en van twee posities te bekijken.

Als je dus op *een specifieke dag* door de piramideschachten kijkt en je ziet dan aan de ene kant een ster uit de gordel van Orion en aan de andere kant een ster in Grote Beer, dan heb je een perfecte tijdsbepaling vastgelegd. De sterren verdwijnen uit de kijkhoek van de schachten en zullen een jaar later weer precies op dezelfde plaats waar te nemen zijn.

Je hebt dan een jaar bepaald in tijdsbeleving. De dag bepaal je dus door de ster die altijd minimaal een dag in schacht zichtbaar blijft. Twee vliegen in een klap dus. Je hebt dan een dag en een jaar bepaald. Ga je hier nu een vaste (tijds) interval op verdelen dan krijg je dus de volledige Aardse tijdbepaling zoals we hem nu kennen. En die is beter dan de *Greenwich Mean Time.*

Het enige dat je weten moet is de dag waarop de sterren zich met de schachten verbinden.

Heden ten dage anno 2020 weet me dit niet meer. Nu kun je een jaar lang in de koningskamer gaan zitten en door de schachten naar buiten kijken. Vervolgens afwachten of je de sterren ziet *(kan na 7.000 jaar afwijken).* Het zou raadzaam zijn om in de maand augustus eens te gaan kijken. Dan hoef je maar 30 dagen te overbruggen in plaats van 360.

De schacht richting de ster Thuban (toenmalige poolster) gaf ook het Noorden aan.

Tenslotte het laatste geheim.

Stel je klapt 2 piramide driehoeken samen (A - B en C - D). Dan overlappen ze elkaar. Zie figuur 29.

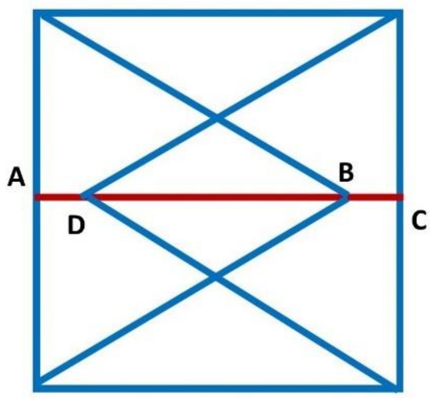

Figuur 29

Je ziet nu waar de punten samenkomen. Als je je een lijn voorstelt van 6 cm dan zie je waar de punten B en D samenkomen ten opzichte van lijn zich A - C.

A - B en C - D hebben een lengte van 5,196 cm. A - D en B - C zijn 0,804 cm.

Ga ik nu het midden van A - C bepalen en zet daar 2 x 0,804 uit, links en rechts, dan kan ik een perfecte spiraal tekenen (creëren) die de punten D - B snijdt. Zie figuur 30.

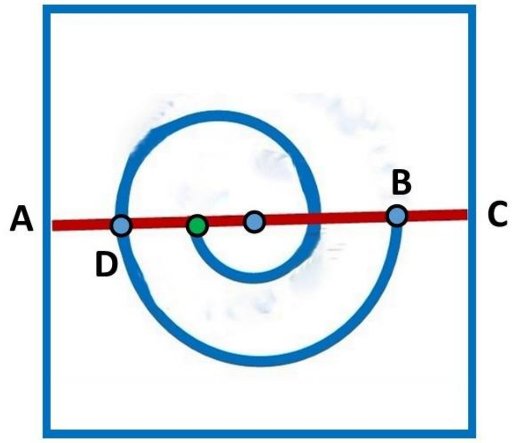

Figuur 30

Piramide samenvatting.

Ik heb nu alles besproken en uitgelegd wat de Grote Piramide is, zijn geometrisch betekenis en zijn kosmische betekenis.

Je dient je nu af te vragen of de Grote Piramide een grafmonument is dat aan Cheops wordt toegekend en meer niet, omdat onze geschiedenis niet verder gaat dan die tijd? En dat de kamers grafkamers zijn en de schachten verder nergens toe leiden?

Men stelt in deze tijd (2020) dat de oorspronkelijke Egyptische naam van Piramide van Cheops stond voor "Horizon van Cheops". De Piramide zou het instrument zijn waardoor de ziel van de dode koning ten hemel kon stijgen om "naar zonnegod Re" te gaan. De toeschrijving aan Cheops is onzeker omdat deze op veel latere bronnen berust. Men vermoedt dat de opdrachtgever voor dit indrukwekkende bouwwerk farao Cheops was die tussen 2.589 en 2.566 v.Chr. regeerde. De Piramide zou zijn bedoeld als graf en stelde de heuvel voor waarop de zonnegod Re had gestaan toen hij de andere goden en godinnen schiep.

Wat denk jezelf?

Zou een volk van 4.500 jaar geleden, dat geloofde dat de Zon met een zonneboot om de Aarde draaide en dat alle natuurverschijnselen personifieerden met goden, over de kennis en wijsheid van de Piramide beschikken die in dit boekje beschreven staan?

Ik betwijfel het ten zeerste.

Wat ik wel geloof is dat de Grote Piramide veel ouder is en zich door Cheops, na ontdekking ervan, is toegeëigend zonder te weten wat hij had ontdekt. Dat de Piramide daarna de status van grafmonument kreeg en veelvuldig in deze hoedanigheid door andere farao’s werd gekopieerd staat buiten kijf.

Dit geometrisch pronkstuk is niet te evenaren en ik stel het zelf als een nalatenschap van een ’zeer intelligent volk’ dat we niet kennen.

Alles in de Grote Piramide heeft zijn reden, elke hoek en elke schacht. Wat me opvalt is dat de piramide ook een deur in een schacht heeft. Zou die er zo maar zitten denk je? Als alles andere een betekenis heeft? Waarom dan een deur? Wat is de bedoeling en betekenis van een deur? Om te openen lijkt mij … ? Daar zijn toch deuren voor … ?

Dit boekje beschrijft alles wat in de Grote Piramide geometrisch en kosmisch te ontdekken valt. Ik zie het als een *nalatenschap* waar alles in wordt aangegeven hoe de mens en de Aarde met elkaar in relatie staan.

Wie waren de eerste Egyptenaren? Was het Beneden-Egypte en Boven-Egypte in Aardse werkelijkheid of was het Beneden en Boven in de kosmische betekenis van het woord?

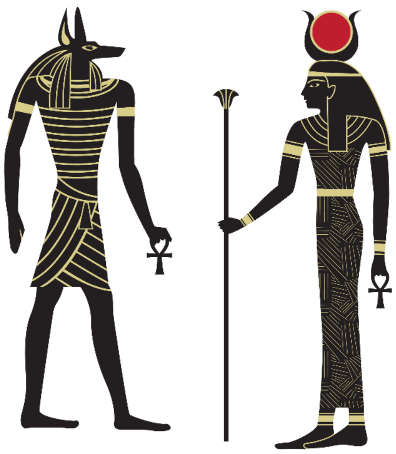

Misschien zullen we het ooit te weten komen.

Het staat een ieder vrij om alles wat in dit boekje geschreven staat (praktisch) te gebruiken, mits bronvermelding plaatsvindt.

November 2020

Het beste dat de geschiedenis ons nalaat, is het enthousiasme dat zij veroorzaakt

Johann Wolfgang von Goethe

Hoofdstuk 2

De oud-Egyptische scheppingsmythe.

Bijlage.

Deze extra bijlage is een persoonlijke visie op de oud-Egyptische scheppingsmythologie, waarschijnlijk meer dan 5.000 jaar oud. Het is een scheppingsmanuscript geschreven op een begripsniveau van de mens die pas in ontwikkeling was. Hoe leg je een 'kind' *(onderontwikkeld mens)* moderne kosmische kennis en wijsheden uit, als dit 'kind' geloofd dat de Zon (Re) om de Aarde draait, dat de Zon dagelijks geboren wordt en elke morgen met de zonneboot de dag volgt om vervolgens in de avond weer te sterven, goden met natuurverschijnselen associeert en bijgeloof als maatstaf in het dagelijks leven hanteert?

Dat lijkt me moeilijk.

Vandaar dat mythologieën moeilijk te begrijpen zijn als je je er niet in verdiept. Naast de studie van de Grote Piramide heb ik de oud-Egyptische scheppingsmythologie bestudeerd en getracht deze om te zetten in een wetenschappelijk en modern kader.

Er is een duidelijk verschil in waarneembare mythologische tijdperken. Het tijdperk van de farao’s vanaf 2.500 v.Chr. en het tijdperk van het begin, dat veel verder terug ligt.

De scheppingsmythologie van het begin laat een duidelijk verband zien met de hedendaagse opvattingen.

In de eerste fase werd de Zon, oer-zon Atoem genoemd en toen hij Re werd, veranderde de mythologie, werd de zonneboot geboren en werd hij steeds meer ondoorgrondelijker.

Ik ga in afwisseling een link leggen tussen de scheppingsmythologie en het moderne kader van nu.

Ik zal het zo eenvoudig mogelijk trachten uit te leggen, van mythologisch taalgebruik van vroeger naar mijn eigen moderne interpretatie van nu.

Ik doe dat aan de hand van een onderwerp dat ik uit deze mythologie kies en als een rode draad door de uitleg laat lopen.

Dit onderwerp noem ik de ***’zwaartekracht’***.

Ik leg uit hoe de eerste mensen van het begin het interpreteerden. Vervolgens kun je de uitleg in jezelf vormgeven en toetsen aan begrip en logica.

Je kunt ook de interpretaties van Aristoteles en Newton vergelijken en voor jezelf bepalen wie gelijk heeft.

Let wel, het is een persoonlijke visie.

Je kunt deze visie onderschrijven of niet.

Het heeft mij in ieder geval op een andere manier naar de dingen doen kijken.

Zwaartekracht of vrije val.

Eind 17e eeuw beschreef Newton de zwaartekracht op Aarde. Newton zag een appel uit een boom in de boomgaard van zijn moeder vallen en bedacht daarop dat dezelfde zwaartekracht van de Aarde zover reikt dat het de Maan in haar baan houdt.

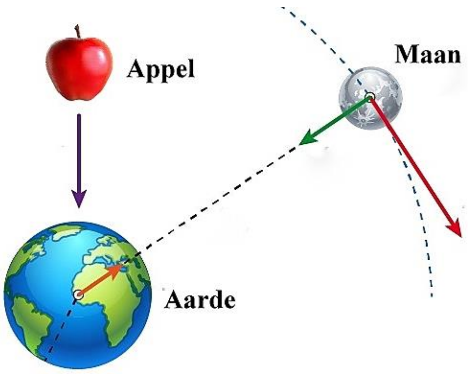

Hierdoor brak Newton met het tweeduizend jaar oude idee van Aristoteles (347 v.Chr.) dat op Aarde (voor bijvoorbeeld een appel) en in de hemel (voor een hemellichaam als de Maan) andere natuurwetten gelden.

Hoe dachten de oude Egyptenaren erover, nu ongeveer 4.500 jaar en meer geleden. Had Aristoteles gelijk of Newton?

De oud-Egyptische scheppingsmythologie geeft antwoord.

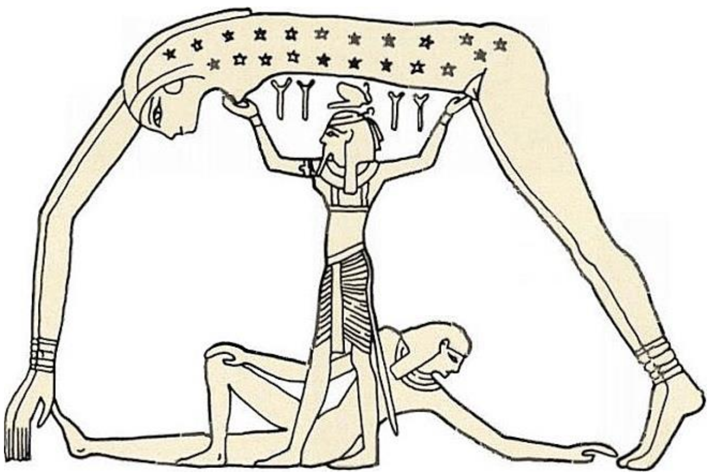

Shoe tilde Noet omhoog

De oud-Egyptische scheppingsmythologie gaat als volgt:

Bij de aanvang der tijden, toen aarde, hemel, goden, noch mensen geschapen waren, bestond alleen de zonnegod in de waterige massa van Noen, waarmee het heelal gevuld was.

Ik ben Atoem, toen hij alleen was in Noen, ik ben Re in zijn opgang, toen hij de wereld ging regeren die hij had gemaakt.

Door met zichzelf geslachtsgemeenschap te hebben, schiep de zonnegod twee ander godheden die hij uitspuwde, de god Sjoe, verpersoonlijking van de lucht en Tefnet, de belichaming van het vochtige element (water). Deze verwekten op hun beurt weer twee kinderen, Geb de aardgod en Noet de godin van de hemel.

Wat wil dat nu zeggen? Geb staat voor de Aarde en Noet voor de hemel (universum). De mythologie zegt dat aanvankelijk Geb en Noet verstrengeld waren in een omhelzing, maar Sjoe (atmosfeer) kwam tussenbeide door Noet op te tillen, zodat ze de hemel vormde, terwijl Geb, de aarde, beneden haar lag uitgestrekt.

Hoe is dat nu alles ontstaan?

We beginnen met de mythologische verhalen om te zetten naar wetenschappelijke beschouwingen. De oud-Egyptische mythologie geeft aan hoe het universum in zijn opbouw is en was.

Bij de aanvang der tijden, toen aarde, hemel, goden, noch mensen geschapen waren, bestond alleen de zonnegod in de waterige massa van Noen, waarmee het heelal gevuld was.

De waterige massa waarmee het heelal gevuld was. Dit wil zeggen dat het heelal gevuld was met een substantie waarvan de soortelijke massa (dichtheid) zo groot was dat men erin kon zweven (drijven).

Zoals je op het aardse water kunt drijven zo kon je in het universum zweven. De oude Egyptenaren vergeleken de dichtheid van het universum, met de dichtheid van het water op Aarde.

Ik wil het in dit boekje niet hebben over de schepping van het heelal, wel wil ik het hebben over de schepping van de planeten in ons zonnestelsel.

De Egyptenaren stelden dat er twee zonnegoden waren Atoem en Re. We beginnen met de oer-zon Atoem (figuur 31) die omhuld was met het *'kosmische water'.* Atoem masturbeerde *(symbool van vruchtbaarheid)* en spuwde bij zijn orgasme (explosie) zijn sperma (magma) de *'hemelse wateren'* in (figuur 32).

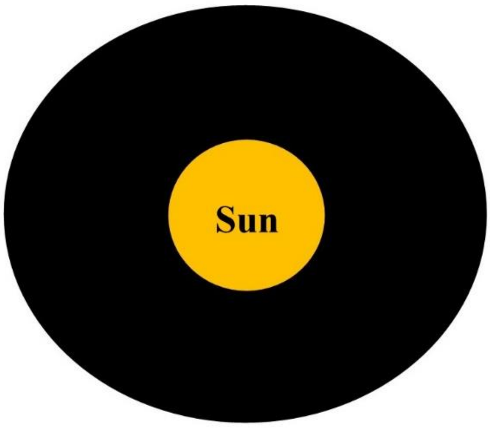

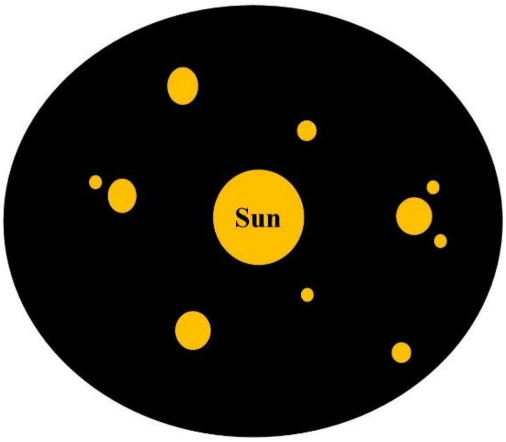

Figuur 31 ***Figuur 32***

Het uitgespuwde magma zweefde nu rondom de Zon in een spirale aantrekkingskracht. Vervolgens ging het magma zich vormen en afhankelijk van zijn massa nam het zijn positie binnen de spirale aantrekkingskracht van de Zon in. Op het moment dat er binnen het spirale aantrekkingsveld een homogene toestand ontstond werd het magma vruchtbaar.

Hoe gaat dit in zijn werk?

Een van de magma delen van Atoems *sperma* was de Aarde. De Egyptenaren noemden de Aarde Geb.

Hoe werd Geb vruchtbaar?

Dit heeft alles te maken met het afkoelingsproces dat ik nu ga omschrijven. De figuren 33, 34 en 35 spreken hierbij voor zichzelf.

Als het magma zich gevormd heeft en een hete massa is (figuur 33), waar gaat het dan beginnen met afkoelen? Aan de buitenkant dus.

Er vormt zich een korst (aarde) over de hete massa kun je stellen. Een korst die steeds dikker wordt naarmate het afkoelingsproces voortgaat. Wat gebeurt er dan aan de binnenkant?

Het magma dat opgesloten gaat worden door de buitenkant gaat warmer worden. De temperatuur gaat stijgen omdat de warmte nergens heen kan. Het is als een mens. Als je temperatuur van binnen gaat stijgen dan noemen wij dat koorts en wat gebeurt er dan? Je gaat zweten en hoe hoger de temperatuur wordt hoe meer je gaat zweten. Dat doet dus ook de afkoelende Aarde. Hij gaat zweten en er vormt zich water (het zweet der Aarde).

Als je dit vergelijkt me de koorts van de mens dan kun je het volgende waarnemen. De mens zweet en wat gebeurt er als hij naar buiten gaat? Als hij zweet in de zomer dan zou je het zweet kunnen opvangen in een schaal. Zet dan de schaal met vloeibaar zweet in de Zon (temperatuur afstand zon - aarde) en je ziet dat het zweet vloeibaar blijft. Stel je gaat met koorts in de winter als het vriest naar buiten, dan zul je heel snel waarnemen dat de mens bevriest en sterft.

Terugkomende op het afkoelende magma geeft dus aan, dat het zweet der Aarde (water) zich vormt bij zijn afkoeling.

De Aardse huid wordt dikker en dikker en de temperatuur wordt hoger. Dit resulteert soms in een uitbarsting. Symbolisch kun je stellen dat het Aardse magma zich soms masturbeert (zoals de Egyptenaren het vroeger noemden) en na het orgasme (explosie - druk) een uitweg zoekt naar de bovenkant (vulkaan), om vervolgens het afkoelende magma (lava) weer om te zetten in vruchtbaar land (vulkaaneilanden).

Tijdens het afkoelen van de Aarde komt er niet alleen zweet (water) op de Aarde te liggen echter het magma geeft ook straling af. Straling die in het begin sterker was dan na de (homogene) afkoeling. Sjoe (de Egyptische god van de atmosfeer) werd geboren. Hoe komt het nu dat Sjoe - atmosfeer, Noet - hemel (Noen - universum) optilde?

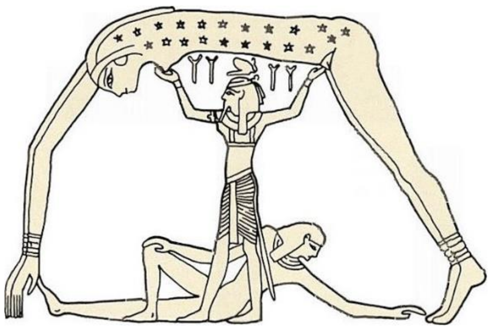

Shoe tilde Noet omhoog

Het is alsof een kind geboren wordt. Elk kind dat geboren wordt dient zich te ontwikkelen en het dient te groeien om uiteindelijke een volwassen mens te worden.

Ook Sjoe heeft zich moeten ontwikkelen en hoe heeft Sjoe dit gedaan?

Sjoe (verpersoonlijking van de lucht) kreeg een vriendinnetje Tefnet (de belichaming van het vochtige element water) en samen gingen ze een verbinding aan.

Nu was het zo dat de dichtheid van Noen het Aardse magma stevig omarmde en het magma weinig ruimte gaf om te ademen. Sjoe en Tefnet die geboren waren voelde de druk van Noen overal om zich heen. Ze voelden zich gevangen en braken uit. Ze gingen zich verzetten tegen de neerwaartse druk van Noen. Het werd een moeilijk proces echter Sjoe en Tefnet werden zo sterk dat ze in staat waren om Noen in beweging te zetten. Ze konden naarmate de tijd voortging een enorme druk opbouwen waar Noen uiteindelijk niet tegen bestand was. Ze drukten Noen van zich af, de hoogte in. Ze werden niet meer verstikt. Ze kregen nu ruimte om te kunnen ademen. Nu konden Sjoe en Tefnet beginnen te leven.

De enorme hoge druk van Sjoe (en metgezellin Tefnet) hielden Noen op afstand. Ze drukte Noen wel meer dan 10 kilometer de hoogte in.

Je kunt je afvragen hoe het mogelijk is om de dichtheid van het universum te verplaatsen? Als de druk groot genoeg is dan kun je alles verplaatsen wat niet bestand is tegen de druk.

Kijk eens naar de recente explosies op Aarde anno 2020. Een grote sterke metalen silo komt aan de binnenkant onder druk te staan, door een gas dat zich erin bevindt. De druk van het *vluchtige* gas wordt groter en groter en uiteindelijk barst de zware metalen silo uit elkaar. Het is dus duidelijk dat druk niets te maken heeft met de soortelijke massa van een product. Gas en lucht zijn lichter dan metaal.

Sjoe explodeert niet, omdat Noen zich verplaatst. Er is dus een homogene hoge aardse druk (met een kleine massa) en een homogene universele lage tegendruk (met een hogere massa).

De figuren 33 en 34 geven aan hoe het begin was. Figuur 33 is het Aardse magma dat omsloten wordt door Noen *(het water van het universum zoals de Egyptenaren het noemden, omdat ze het niet anders konden uitleggen).* Een universele massa met een dichtheid (soortelijke massa) van laat ons zeggen factor 10.

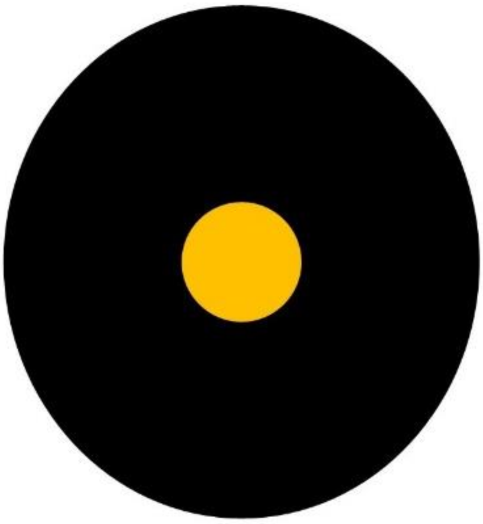

Figuur 33 ***Figuur 34***

Figuur 34 laat het afkoelingsproces zien. Dat begint aan de buitenkant (kleur grijs) waarna de atmosfeer (kleur blauw) zich gaat vormen en de aardse druk hoger wordt en de universele beweeglijke massa (kleur zwart) de hoogte in drukt.

De Egyptenaren noemden de aarde Geb en de hemel Noet.

Het lijkt misschien allemaal vrij logisch als je dit zo leest. Als dit dan zo is dan zou je je ook kunnen afvragen of alles wel zo is als we tot nu toe aannemen?

De titel van dit hoofdstuk gaat over *'zwaartekracht of vrije val.'*

Het gaat over de visie van Newton (1643) en Aristoteles (347 v.Chr.) dat op Aarde (voor bijvoorbeeld een appel) en in de hemel (voor een hemellichaam als de Maan) andere natuurwetten gelden.

Wat kun je leren uit de oud-Egyptische scheppingsmythologie?

Sjoe (atmosfeer) heeft dus Noen (universele massa) de hoogte ingedrukt.

Wat wil dit nu zeggen?

Laat ons de dichtheid (soortelijke massa) van Noen *(de zwarte kosmische massa die de gehele universele ruimte opvult)* stellen op factor 10. En stel dat jij als mens in deze dichtheid kunt drijven en zweven. Want dat is dus het geval.

Wat gebeurt er dan als je in Sjoe (atmosfeer) terecht komt?

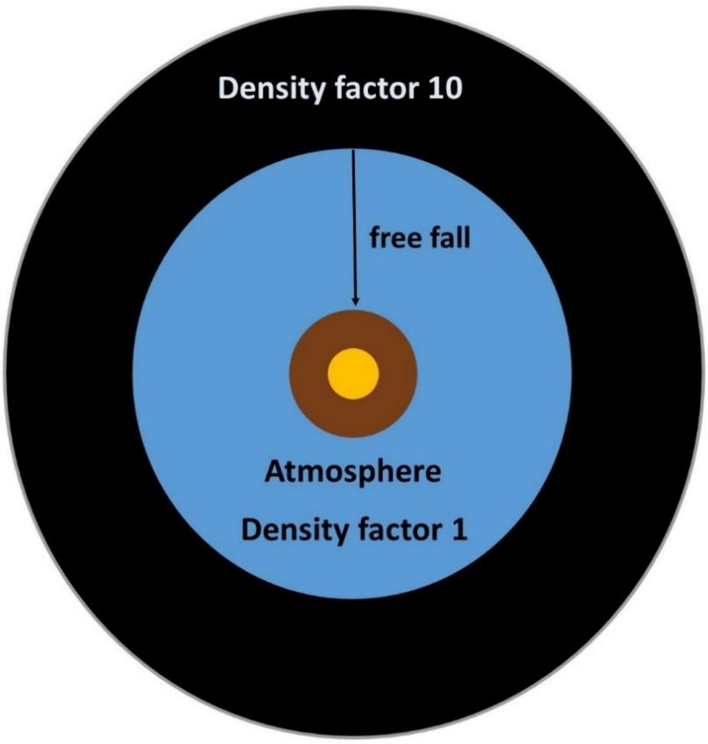

Figuur 35

Je valt als een baksteen naar beneden (figuur 35), omdat lucht een veel lagere dichtheid (soortelijke massa) heeft dan de kosmische massa.

Een vergelijkbare kubieke meter water is zwaarder dan een kubieke meter lucht. Als je dus vanuit de dichtheid van het universum met factor 10 in de atmosfeer terecht komt met een dichtheid van factor 1, dan is het logisch dat je naar beneden valt in *een vrije val* (zie figuur 35)**.** En hoe zwaarder je bent en hoe langer je valt hoe sneller je valt.

Wat is vallen in een vrije val?

Wat is vallen en hoe val je? Je ziet dus de reden waardoor je valt. Je eigen gewicht (soortelijke massa) is zwaarder dan lucht. Daarom val je. Je valt altijd naar het diepste punt. Naar het diepste val-punt. Het punt waarbij je niet meer verder vallen kunt. Als je dit *hypothetisch* projecteert zoals in figuur 36 wordt weergegeven dan zie je hoe het werkt. Wat hierbij op te merken valt is dat het in werkelijk niet kan voorkomen. Zie het als een voorbeeld van verdere uitleg. Want natuurwetmatig kan er geen atmosfeer in de ruimtelijke massa (met factor 10) ontstaan zonder aanwezigheid van een onderwerp (planeet) wat deze atmosfeer creëert.

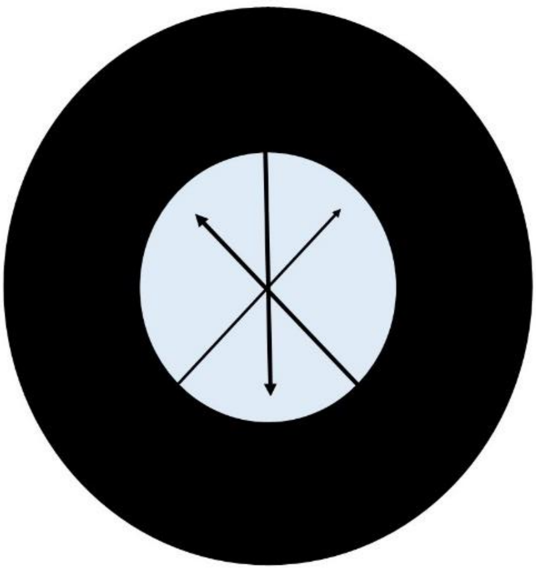

Figuur 36

Stel dus dat de donker (kosmische) massa in de ruimte (figuur 36) een dichtheid heeft van factor 10 en de witte massa is lucht onder een enorme druk met een dichtheid van factor 1.

Waar je dan ook de atmosfeer zou binnen komen maakt dan niet uit. Je zou altijd *recht* naar het diepste punt vallen in een vrije val. Je zou dan weer terugvallen in de donkere kosmische ruimte.

Zoals ik al aangaf kan dit natuurwetmatig niet, vandaar dat dit een hypothetisch voorbeeld is.

Nu staat er namelijk in het midden een planeet de Aarde (figuur 35).

Je vrije val wordt dus onderbroken. De Aarde houd je tegen in je vallen. Je valt te pletter op Aarde. Je kunt niet verder vallen. Je valt dus altijd naar het diepste val-punt. En dat is het *middelpunt* van de Aarde.

Het schietlood bevestigt dit val-punt. Je kunt niet dieper vallen.

Stel je bent gevallen en ligt op de rand van een dieper gelegen ravijn. Rol je nu iets over de rand dan val je dieper.

Je valt altijd recht omlaag naar het diepste val-punt.

<u>Je valt dus niet in een bocht.</u>

Dan kun je je de vraag stellen. Wanneer ben ik gevallen?

Als je op een bouwplaats aan het werken bent op een stijger dan kun je daar een lange lat vanaf werpen.

Stel nu dat die lange lat op zijn kortste zijde (A) terecht komt.

Is hij dan volledig gevallen of kan hij nog verder vallen? Zie figuur 37.

Hij kan inderdaad nog verder vallen tot hij helemaal plat op de grond **ligt** (B). Dan kan hij niet meer verder vallen. Hij heeft zijn diepste val-punt bereikt.

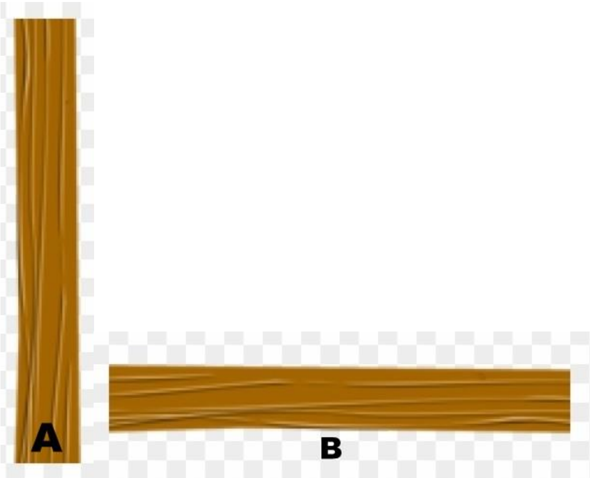

Figuur 37

Dat geldt voor ieder mens en dier ook. Zolang je als mens op twee benen loopt ben je nog niet helemaal gevallen. Dit klinkt komisch, maar het is wel de werkelijkheid. Je bent continu onbewust bezig je evenwicht te bewaren om maar niet (verder) te vallen (struikelen). Want als je helemaal plat op de Aarde ligt dan ben je pas helemaal gevallen. Een dier heeft het gemakkelijker als hij op 4 poten kan lopen, echter het dier is nog niet helemaal gevallen omdat het niet plat op Aarde ligt.

Als je dus als mens en dier over de Aarde loopt dan zul je altijd gericht zijn naar je diepste val-punt en dat is het *middelpunt* van de Aarde.

Je bent symbolisch bedoeld je eigen schietlood. Het schietlood dat continu zijn evenwichtslijn zoekt om maar niet (verder) te vallen.

Als we dit nu vergelijken met **het water** op Aarde dan kun je stellen dat het water **ligt** op Aarde.

Het is helemaal (plat) op Aarde gevallen. Het is verbonden met zijn diepste val-punt en kan niet verder meer vallen.

Je ziet dat regendruppels die zwaarder zijn dan lucht naar de Aarde vallen en zich verbinden met hun diepste val-punt. Ze kunnen niet meer verder (dieper) vallen.

Alles wat zwaarder is dan lucht zal (als het zich in deze lucht bevindt) in een vrije val komen en te pletter vallen op Aarde.

Concluderend zou je kunnen stellen dat dit alles niets met aantrekkingskracht te maken heeft.

Alle voorwerpen die zwaarder zijn als lucht vallen naar hun diepste val-punt en worden door de Aarde in hun vrije val tegengehouden.

Je zou dan ook kunnen stellen dat *de vrije val* een Aardse natuur wetmatigheid is.

De Maan bevindt zich (volgens de oude-Egyptenaren) niet in Sjoe (atmosfeer), maar in Noen (de symbolische waterige massa van het Heelal). Hier gelden andere natuurwetten. Zou Aristoteles dan toch gelijk hebben?

Een voorbeeld van het drukverschil tussen Sjoe en Noen is waarneembaar bij een Raket die we anno 2020 de ruimte inschieten. De overgangsbarrière tussen de druk van Noen (lage druk) en de druk van Sjoe (hoge druk) laat zien dat als we anno 2020 een raket de ruimte inschieten dat hij gemakkelijk van een hoge druk naar een lage druk kan gaan. Echter andersom zie je dat als hij terugkomt, hij van een lage druk naar - en door - een hoge druk moet gaan. Hierdoor ontstaat een enorme wrijving waardoor de vlammen om de capsule zichtbaar worden bij terugkeer op Aarde.

Tot hij in zijn vrije val komt.

Je kunt je dan afvragen, hoe werken de getijden (eb en vloed) als de Aarde op zichzelf niet aantrekt? En dat de aantrekkingskracht van de Aarde pas begint in Noen (in de universele dichte massa) en niet in Sjoe (atmosfeer)?

Dit ga ik uitleggen.

Het water **ligt** dus in zijn vrije val op de Aarde, gericht naar zijn diepste punt (middelpunt van de Aarde).

Vervolgens draait de Aarde met een snelheid van 1.600 km per uur rond en gaat hij 108.000 km per uur voorwaarts, zie figuur 38.

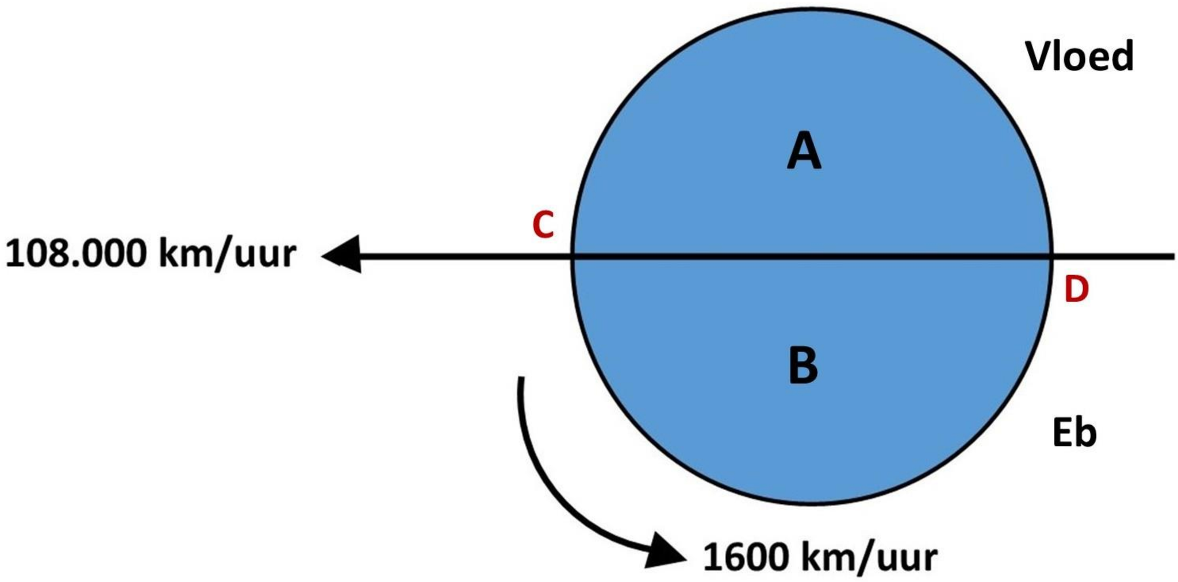

Figuur 38

Wat zie je nu?

Stel de Aarde gaat met een snelheid van 108.000 km per uur vooruit (punt C). Wat gebeurt er dan met het water? Het verplaatst zich naar achteren. Wat als de Aarde gelijktijdig draait van A naar B. Wat gebeurt dan met het water? Het water stuwt bij A naar achteren en valt na de draaiing bij B weer terug.

Volgens de eerste Egyptenaren had de Maan in Noen (kosmische massa) geen enkele invloed op de Aarde in Sjoe (atmosfeer), behalve dat hij het licht van de Zon weerkaatste. Dat de Maan door de Aarde werd aangetrokken kwam volgens hun door de *(spirale)* elliptisch draaiing van de Aarde die ’*de waterige massa’* van Noen in beweging zette.

Wat betekent het woord aantrekken? En wat betekent ’een beetje’ aantrekken?

Stel je voor, je hebt een touw en geeft een uiteinde van het touw aan een ander mens. Nu ga je deze mens aantrekken. Wat gebeurt er dan? Ten eerste zie je dat het touw strak gespannen is. A trekt B aan. Figuur 39.

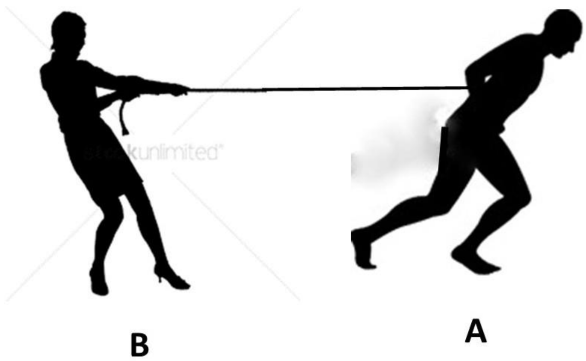

Figuur 39

Je zult om te beginnen de kracht (aantrekkingskracht) dienen te hebben om de persoon B te kunnen aantrekken. Stel nu dat we de aantrekkingskracht van A op factor 10 zetten. Wat gebeurt er dan als de aangetrokken persoon B een weerstand heeft van factor 4? Dan kan ik hem dus aantrekken.

Heeft hij een weerstand van factor 12 dan zal ik hem niet kunnen aantrekken.

Ik trek dus met factor 10 (Aarde) de factor 4 (Maan) aan. Nu wordt er gesteld dat de Maan (factor 4) de Aarde (factor 10) ’een beetje’ aantrekt? Ik vraag me dan af, hoe doet hij dat dan?

Wat is dat een *beetje* aantrekken?

Het is hetzelfde als een gemiddelde snelheid. Die bestaat niet in werkelijkheid. Je trekt aan of je trekt niet aan.

Wat moet B doen om A *(een beetje)* aan te trekken?

B zou dan A tot stilstand moeten brengen om vervolgens A te gaan aantrekken. B (factor 4) zou nooit factor 10 in beweging kunnen zetten.

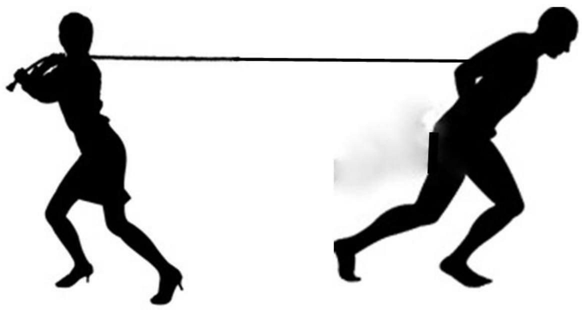

Figuur 40

B (factor 4) kan nooit A (factor 10) aantrekken. Daar is hij niet bij machte voor, zie figuur 39.

Wat kan B wel doen? Zie figuur 40.

B kan dieper de hakken in het zand zetten en zich laten meeslepen. Echter dan zal A nog altijd B blijven aantrekken en niet andersom. A zal dan wel meer aantrekkingskracht nodig hebben als B meer weerstand gaat bieden.

Als men stelt dat eb en vloed komt door de aantrekkingskracht van de Maan (factor 4) die in staat is om 2/3 massa (water) van de planeet (factor 10) naar zich toe te trekken, dan heb ik daar mijn twijfels over. Ik neem een voorbeeld.

Stel ik ben A en ik loop in de winter met een wijde regenjas aan. Gelijk trek ik B aan. Als B nou een ruk aan het touw zou kunnen geven en ik heb het touw aan mijn jas gebonden, dan zou B mijn jas van mijn lijf (de hoogte in) kunnen trekken. Echter mijn jas *(water)* trekt niet aan, mijn lichaam trekt aan. *Het touw zit om mijn lichaam*. En als je een strak gespannen touw hebt, dan kan B nooit een ruk aan het touw geven. B zal nooit A in deze context kunnen aantrekken. Het enige wat B kan doen is weerstand bieden. Als het touw aan mijn regenjas vastgebonden was, dan zou B door zijn weerstand mijn jas van mijn lijf trekken. Ik kan me niet voorstellen dat ik dat zou doen.

Zoals ik al eerder aangaf in het begin van dit boekje is dat de duiding van woorden vaak niet congruent zijn in de betekenis ervan. Aantrekken (A) en weerstand (B) liggen vlak bij elkaar, maar verschillen totaal van elkaar. Maar nu de volgende vraag die ik me gesteld heb, zie figuur 41?

Figuur 41

Twee kinderen trekken en ballon voort. Ze trekken hem voort in een vrije ruimte *(in een zwevende kosmische massa).*

Waar zal deze ballon (Maan) weerstand gaan opbouwen of ondervinden om mijn regenjas (water) van mijn lijf (Aarde) te kunnen trekken?

Nergens dus.

Hij kan alleen maar volgen.

Eindsamenvatting.

Zo zie je hoe je oude mythologisch gedachten naar een modern denkkader kunt omzetten.

We hebben door de eeuwen heen veel ontdekt, veel beschreven en vastgelegd. Zoals ik al in het begin van het boekje aangaf stelde ik daar vragen over, omdat veel dingen voor mij niet logisch en begrijpelijk waren. Dit was voor mij de reden om het oude Egypte te gaan bestuderen. En ik denk daarbij aan het oude Egypte, vóór het oude Egypte dat wij in deze moderne tijd denken te kennen.

De toekomst zal het gaan uitwijzen, daar ben ik van overtuigd.

November 2020

Het geheim van creativiteit

is weten hoe je bronnen te verbergen.

Albert Einstein

ISBN: 978-90-9034007-4